

Chào Buổi Sáng, Giáo Sư

Contents

Chào Buổi Sáng, Giáo Sư	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	23

Chào Buổi Sáng, Giáo Sư

Giới thiệu

Editor: Vũ VũBeta: Văn Thất NhiLâm Phong luôn mơ về cảnh đó: cầu thang mờ tối sau khi tan học

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chao-buoi-sang-giao-su>

1. Chương 1

Lâm Phong luôn mơ về cảnh đó: cầu thang mờ tối sau khi tan học, một nam sinh từ bên mình ôm một chồng sách bài tập về nhà thật cao vợi và chạy qua, rẽ ngoặt qua thấy ống tay áo màu xanh lam dính phần viết, sau đó, cổ làm vui vẻ, cô cao giọng: “Thầy, buổi sáng tốt lành.”

Người kia quay đầu lại, tầm mắt bên trong chỉ lộ ra có một nửa, khóe miệng của anh từ từ khời lên, thành một cái mỉm cười: “Lương Lâm Phong, giờ này cũng xế chiều.”

Hừ, hừ, nói sai rồi, thế nào ngốc như vậy, chào hỏi cho tốt mà cũng sai, nhanh sửa đi, còn chưa kịp sao? Một lần nữa đi, một lần nữa có thể không? Buổi sáng gặp phải anh, nếu như là buổi sáng gặp phải anh là tốt.

Nếu như ở buổi sáng gặp phải là anh đây? Sau khi tỉnh lại Lâm Phong thường thường sẽ châm một điếu thuốc, nhảy đến phòng ngủ ngồi xuống bên cửa sổ rộng lớn, khói mù lượn lờ từ ngón tay dâng lên, ngoài cửa sổ là đô thị đêm khuya, đèn đóm leo lét, lộ ra từng trận lạnh ý.

Mỗi trường trung học phổ thông luôn có một, hai người thầy, sẽ được các nữ sinh ái mộ khắp nơi.

Bọn họ bình thường tài hoa hơn người, giảng bài khôi hài, ưu nhã. Đối đãi học sinh hòa ái dễ gần, tuổi chẳng phải lớn, ngoài ra còn có điểm nổi bật. Còn nữa... bình thường đều dạy những môn phụ, ví dụ như: Lịch sử, Địa lý, Sinh học.

Mỗi ngày hai, ba tiết, những thầy chủ nhiệm lại phải vội vã theo chân gặp mặt bọn học sinh, thỉnh thoảng còn phải tới chiếm lớp để tự dạy và học đề, mỗi lần trước khi nghỉ cũng liên tục không ngừng giao một đồng lớn bài tập, đồng dạng bên bài thi phun nước miếng tuyên truyền giảng giải: “Chúng ta là XX rất quan trọng, lúc thi tốt nghiệp trung học nếu như.”

Quả thật giống như tản ra một chút mới mẻ không giống như dạng người bắt làm mãi mà không hết bài.

Chuyện đương nhiên, cũng không dạy quá giờ, thầy dạy môn phụ cũng không định mức bố trí bài tập khiến người ta yêu thích, trở thành đối tượng được ái mộ.

Giống vậy, lớp một cùng lớp hai chính là giáo viên Địa lý, đeo mắt kính vàng, một năm bốn mùa mặc Tây phục đeo caravat, dù là lúc nào, trên mặt cũng mang theo nụ cười nhàn nhạt, ở một mảnh thâm bụi trong sân trường quả thật có thể được gọi là sáng lấp lánh.

Mấy nữ sinh lớp một cùng lớp hai, mê thầy thần hồn điên đảo, Lâm Phong liền chính tai nghe được lớp một có một nữ sinh hưng phấn ở trong hành lang kêu to, nói cô tối hôm qua nằm mơ thấy giáo viên Địa lý ngồi bên cạnh cô nói cho cô biết đề, bên cạnh đó một nữ sinh đang nghe kích động thét chói tai, từng đám trong mắt sắp hiện ra hình trái tim.

Lâm Phong ở một bên hâm mộ muốn tự sát, trong các cô làm sao lại không có một người là đối tượng thâm mến của anh?

Đúng vậy, không có, anh không phải là thầy giáo sẽ bị nữ sinh làm rối trí.

Anh không đeo kính vàng, không mặc Tây trang, không thất cà vạt, cũng không thích cười, anh đang dạy là môn dễ bị căm hận nhất: Số học. Anh cũng sẽ chiếm dụng thời gian tự học để dạy và học đề, trước ngày nghỉ sẽ giao một lượng lớn bài tập về nhà, bất đồng duy nhất chính là, anh sẽ không giống các thầy cô khác, giấu đầu hở đuôi thậm chí hơi có vẻ chột dạ liêu mạng giải thích: “Chúng ta là XX rất quan trọng, lúc thi tốt nghiệp trung học nếu như.”

Anh chỉ là ôm một chồng bài thi đi tới, nhìn gương mặt đại biểu mà giao, nhàn nhạt nói một câu: “Thứ Hai đi học nộp lên.” Sau đó xoay người đi mất.

Oán hận thì oán hận, nếu là bài tập anh giao, trong lớp không có mấy người dám khất nợ.

Lâm Phong có nghe qua các tin đồn về anh, anh trong trường đã sớm nổi danh quái gở. Mười mấy năm trước, từ nơi này, trong trường học tốt nghiệp, thiên tài số học, cầm lấy cúp cuộc so tài. Bởi vì ngữ văn cùng tiếng anh nộp giấy trắng, ba lượt thi tốt nghiệp trung học cũng không có được trúng tuyển, trường học ái tài, cử anh vào các trường đại học trọng điểm, lại thỏa thuận sau khi tốt nghiệp anh nhất định trở về trường.

Trường học muốn lôi kéo người có tài, không để vuột mất một nhân tài như vậy, không nghĩ tới tính toán có chút lệch lạc - một miệng người thừa thốt nơi ít dân cư lại là trường trung học trọng điểm, có tư chất tham gia cuộc tranh tài học sinh mấy năm cũng không xảy ra một người, thi Olympic là giấc mộng của ban xã hội, căn bản là làm không nổi, không thể làm gì khác hơn là uất ức vị số học thiên tài sau khi tốt nghiệp về đây đi dạy ban phổ thông.

Người bình thường làm học sinh thiên tài là rất thống khổ, theo chị trưởng học nói, anh không giao bài tập đồng nghĩa với tự sát, bởi vì khi bạn đứng dậy anh sẽ nói, ở trước mặt cả lớp mắng bạn: “Đề này cũng không làm được à? Ngu ngốc.”

Tuyệt đối cảm lúc đang học giờ tay nói: “Thầy, đề này giảng nhanh quá, em không hiểu rõ, có thể giảng lại lần nữa không?” Làm như thế bình thường kết quả là anh dừng lại lạnh lùng nói một tiếng: “Ngu ngốc.” Sau khi nói xong xem như không thấy sự tồn tại của bạn mà tiếp tục giảng bài.

Thân là học sinh trung học, văn thể mỹ phát triển toàn diện, ai có thể chịu được bị mắng trước mặt mọi người là “ngu ngốc”.

Như đã nói qua, Lâm Phong vừa mới bắt đầu vẫn không tin anh thật sự ở trước mặt mọi người mà nhục mạ học sinh, cho đến khi trải qua sự kiện “ba bước đi”, Lâm Phong hoàn toàn tin, anh tuyệt đối có thể trước rất nhiều người mặt không biến sắc mà mắng người một tiếng “ngu ngốc”.

Đó là sau buổi tựu trường không lâu có tiết số học, trên bảng đen, anh đang nhanh chóng giảng giải bài tập, mỗi đề chỉ chọn hai câu liền giải, trong lớp cũng có rất nhiều người nghe giảng mà như rơi trong sương mù, nhưng bởi vì nghe các tiền bối nghiêm chỉnh cảnh cáo, ai cũng không dám đứng lên nói một câu “nghe không hiểu”.

Nói đến hình học không gian, thì anh đang trên bảng đen dựng hệ tọa độ, bày ra mấy tư thế, nói một câu: “Đây đề năm bước là có thể tính ra.” Nói xong, theo thường lệ muốn bắt đầu nói và bắt đầu giải.

Trong lớp, một nam sinh tên Hồ Miếu đột nhiên đứng lên: “Thầy, đề này em không cần dựng hệ tọa độ, ba bước là có thể ra đáp án.” Trong thanh âm có một tia đắc ý cùng khiêu khích.

Hồ Miếu, trong lớp được công nhận là số học quái tài, thành tích tuy nói không cao không thấp, vấn đề khó khăn cũng mở phải mở, cuộc thi lúc lựa chọn đề lỗi một đồng, cuối cùng một đạo đại đề ngược lại nhiều lần max điểm. Hồ Miếu luôn luôn tự cho mình rất giỏi, lần này công khai khiêu chiến, ước chừng cũng là nghe những truyền văn kia sau do không phục mà muốn lần thứ nhất hạ mã uy của anh.

Bạn cùng lớp cũng âm thầm vui mừng, tuy nói không muốn nhìn thấy anh mất thể diện, nhưng cũng là hy vọng có thể giết chết uy phong của quái nhân trong truyền thuyết, cho anh biết trong lớp mình cũng có người lợi hại.

Một số bàn luận xôn xao ở bên trong, anh giương mắt nhìn Hồ Miếu ngồi xuống, xoay người ở trên bảng đen soạn soạn viết xuống một đề mục: “Đề này, em cũng không dựng hệ tọa độ, thử ba bước ra đáp án?”

Lâm Phong mặc dù học dốt, cũng nhìn ra sắc mặt của Hồ Miếu dần dần thay đổi, khí thế cũng rũ xuống.

Anh gọn gàng linh hoạt ở trên bảng đen viết ba bước, thanh âm vẫn như cũ lạnh lùng chưa hề khôi phục: “Chính là chỗ này mở ra ngoài sau ba bước, nếu như mỗi đề tôi đều dùng cách nhanh nhất giải, em căn bản là nghe không hiểu, tự cho là mình đã rất thông minh phải hay không? Ngu ngốc!”

Hồ Miếu cả gương mặt sung huyết đỏ bừng, “Bùm” một tiếng ngồi trở lại, toàn bộ một tiết cũng không có ngừng đầu nữa.

Có vết xe đổ, cả lớp là một hình ảnh người tuân thủ quy luật vật lý một bộ dạng tuân thủ học theo chị trưởng học mà dám bạn báo cho, còn nữa không ai dám thử một chút một cái khác giới luật, theo chu kỳ, bài tập Số học so với chủ nhiệm lớp nhớ giao còn phải kịp thời, ngay cả người như Lâm Phong mỗi lần cũng mượn đến mấy tờ bài thi, khâu hạ xuống, sao chép đầy đủ giao đi lên.

Nói đến Lâm Phong, Lâm Phong ở trường học ít nhiều gì cũng coi như người có tiếng, lúc học lớp mười đang ở trong lớp học dạy đánh cờ, luyện bút lông tranh chữ thân thể con người về huyết vị đồ lại viết Tiểu Thuyết Võ Hiệp, thỉnh thoảng điền hơn mấy từ ghi chú rồi giao cho phòng ngữ văn giảng dạy cho chư vị Ngữ Văn Lão Sư xem qua, rất vô sỉ đi hỏi cuốn điều tra “Đọc qua tên gì” một tràn viết lên “Thiên Long Bát Bộ” cùng “Lục Tiểu Phụng truyện kỳ” tên tuổi; lớp mười một lại là thời điểm càng thêm ý tưởng đột phát muốn ở trong trường học xây một cái bang phái, thay thế chủ quản thừa dịp trong giờ học có đến năm lớp mà đi kéo người diễn giảng, cuối cùng bởi vì lúc đó cả nước đều ở đây đá kích, mọi người đối với tính chất không rõ tà giáo mâu thuẫn khắp nơi mà không được không thôi.

Hai năm tùy ý làm bậy hậu quả là sau khi lên lớp mười hai, thành tích thi thử một mực dưới mức trúng tuyển, còn có, có một lần Lâm Phong đi ở trong sân trường, đột nhiên có một người trung niên về mặt hòa

ái vồ vồ bả vai của cô, rất ôn hòa mà nói: “Em là Lương Lâm Phong lớp mười hai, nghe nói em sẽ viết tiểu thuyết võ hiệp?”

Lâm Phong sợ hết hồn, sau đó từ người khác mới biết được đó là thầy Phó hiệu trưởng.

Bất quá, trừ có chút võ hiệp ảo tưởng ra, phần lớn Lâm Phong là an tĩnh đàng hoàng, không cần các thầy giáo quan tâm, bài tập mặc dù bình thường sẽ trì hoãn một chút, nhưng cô không mạnh miệng, không trốn khóa, càng sẽ không leo tường đánh nhau, đêm không về ngủ. Cô bình thường cũng vui ở một góc trong phòng học, hoặc là cầm đầu bút, viết bộ truyện ba năm “Vĩ đại vượt qua Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kim Dung”, hoặc là tể xuất mười tám món binh khí, bắt đầu suy nghĩ những thứ “Tiểu Thuyết Võ Hiệp nhà nhất định phải học được kỹ năng”. Số học, Tiếng anh, Ngữ văn, Chính trị, Lịch sử, Địa lý. Giờ dạy học đối với cô mà nói là không có cái ý nghĩa gì, duy nhất có khác biệt đại khái chính là lúc tan lớp trong lớp sẽ âm ỉ một chút, sẽ có người tới quan sát hoạt động, khi đi học liền an tĩnh một chút, cô có thể chuyên tâm mà nghiên cứu.

Cho nên cho tới bây giờ Lâm Phong đều cho rằng, chỉ cần giữ nguyên tắc “không có người phạm ta, ta không phạm người”, cô cùng vị cầm “Xuẩn tài” ngoài miệng giữ yên lặng với thầy số học này mới có thể bình an vô sự vượt qua năm cuối trường cấp 3.

Vậy mà bởi vì cái quyết định kia của mẹ Lâm Phong mà nguyện vọng của Lâm Phong coi như phá sản.

Mẹ Lâm Phong và thầy chủ nhiệm lớp Lâm Phong là bạn học hồi cao trung, Lâm Phong mặc dù số học chỉ thi năm sáu điểm cũng không có vấn đề gì, nhưng mẹ cô không cho là như vậy.

Mẹ Lâm Phong tìm được thầy chủ nhiệm lớp Lâm Phong, kính xin thầy giúp một tay tìm một thầy số học ở khóa phụ đạo Lâm Phong, chủ nhiệm lớp còn nói thay cho cô là mời thầy dạy quen thuộc với cô, vậy hãy để cho thầy Hạ đến đây đi.

Vì vậy anh trở thành thầy phụ đạo của Lâm Phong.

2. Chương 2

Lâm Phong vẫn luôn cảm thấy mùi vị của trái táo nhỏ thật ra không tốt chút nào, hơn nữa mùi vị không xong, nếu như có người ăn trái táo nhỏ kia có lẽ cũng không dừng lại, mà thôi đi, cô muốn tuyệt vọng. . . .
. . . Sẽ không ăn ra thất tâm hải đường đi?

Tuyệt vọng vẫn là tuyệt vọng. Tan giờ học, Lâm Phong còn phải chạy đến ký túc xá, đi gõ cửa tổ bộ năm thứ ba số học.

Giọng nói quen thuộc mang thêm chút xa lạ vang lên: “Đi vào.”

“Két” một tiếng, cửa gỗ có vẻ hơi cũ kỹ mở ra, hiện ra trước mặt là phòng làm việc trống rỗng, các thầy khác cũng đã tan việc về nhà.

Lâm Phong nhắm mắt đi đến trước bàn làm việc kia: “Thưa thầy, em tới rồi.”

Anh đang dọn dẹp bài tập giáo án trên bàn, gạt đầu một cái: “Lương Lâm Phong, thầy dẫn đường cho em, về sau phụ đạo ở nhà thầy.”

Lâm Phong nhanh nhẹn gạt đầu đáp ứng, chỉ sợ không cẩn thận liền chọc phải tòa băng sơn này.

Đi vào sân trường, trên đường vô số thầy giáo chưa ra về đều chào hỏi, anh nhất nhất đáp lại.

Hai người trên đường không nói gì, rốt cuộc đi qua hơn nửa sân trường tới trước nhà trọ của anh, Lâm Phong một mực cảnh giác, suy nghĩ một chút cũng thế, dù ưa thích mắng “Ngu ngốc”, cũng không thể chẳng phân biệt được thời gian địa điểm, há mồm chính là hai chữ thôi.

Vừa may mắn, vừa bị dẫn vào một nhà trọ trên lầu hai, nói là nhà, bắt quả cũng chỉ là trường học phân phối một phòng nhỏ cho thầy giáo ở trọ, ngoài dự liệu của Lâm Phong, bố trí gian phòng lấy màu lam điều làm chủ, sạch sẽ mà chỉnh tề.

Ai nói học Số học nên lôi thôi lếch thếch? Đặc biệt là thiên tài Số học chứ?

Lúc Lâm Phong vẫn còn sững sờ, trên sàn nhà ở dưới chân có nhiều hơn một đôi dép vải bông ca-rô, bên tai nghe được: “Phiền đổi giày.”

Băng sơn cũng sẽ nói “Phiền toái” ? Lâm Phong nhất thời từ tâm lý chênh lệch quá nhiều không rút ra được, khúm núm gật đầu.

Thay xong giày, tìm cái bàn, ngồi xuống lấy ra tài liệu, anh đem một phần bài thi mẫu để trước mặt Lâm Phong nói thẳng: “Thời gian 90 phút, cho thầy xem em rốt cuộc có thể làm bao nhiêu điểm.”

Lại bài thi, lại bài thi! Lâm Phong vừa ở trong lòng nói thầm, lại vừa không thể không lên tinh thần đối phó với bài thi trước mặt.

90 phút, Lâm Phong chưa từng làm một bài thi nghiêm túc như vậy, song khi cô để bút xuống thì đối mặt bài làm là hơn một tảng lớn trống không, còn là chột dạ lợi hại.

Anh cầm trong tay bài thi của Lâm Phong, trước quét mắt một vòng lựa chọn đề, lại nhìn lướt qua đề thi trống không, chân mày cau lại: “Không có một bài nào làm xong, hình nón đường cong em học như thế này hay sao?”

Cũng không thể nói toàn bộ thời gian cô dùng để xem tiểu thuyết đi, Lâm Phong “A” một tiếng, tuyệt vọng nhắm mắt lại, chờ đợi âm thanh “Ngủ ngốc” kia đi.

“Xem ra thực sự định theo kế hoạch, bổ sung từ đầu cho em rồi.” Lần nữa ngoài ý muốn, không có nghe được tiếng mắng, anh cuốn bài thi lại rồi gõ gõ lên bàn thủy tinh tròn: “Thời gian cũng không còn sớm, mau ăn cơm rồi học bài đi, lần sau tới, chúng ta liền bắt đầu giảng bài.”

Lâm Phong nhìn đồng hồ treo tường, quả nhiên đã hơn sáu rưỡi, bảy giờ, còn có giờ tự học buổi tối, cô vội vã dọn dẹp bọc sách rồi tạm biệt.

Lúc đi tới ngoài cửa đóng cửa, cô nhìn thấy anh vẫn như cũ ngồi ở trên ghế sa lon, đầu ngón tay khẽ chạm vào bài thi của cô, giống như là đang suy tư cái gì, anh mặc chính là áo lông cừu màu lam đậm, ánh sáng nhạt buổi chiều, khi anh nghiêng người hơi có vẻ gầy gò lại giống như lơ lửng ở trên phông màu lam.

Lâm Phong kéo cửa, nhún nhún vai, nhìn kỹ, anh lớn lên cũng không thua kém thầy giáo dạy Địa, thần tượng đại chúng bên lớp một lớp hai, không hiểu tại sao không có ai coi anh như đối tượng thầm mến.

Thời gian học bổ túc mỗi tuần là một, ba, năm vào buổi chiều sau khi tan học đến trước buổi tự học buổi tối một lúc, 4: 45 tan lớp, hẹn 5: 00 bắt đầu, thứ tư này là lần thứ hai học thêm, Lâm Phong không dám chậm trễ, sau giờ học liền cất sách chạy như bay đi.

Đến trước cửa, Lâm Phong đầu tiên là thở gấp hai cái, cũng không vội đi gõ cửa. Năm lớp mười, lớp mười một, Lâm Phong cũng tiếp nhận qua loại phụ đạo sau giờ học như thế này, biết không thể so với lúc bình thường đi học, đúng lúc đúng giờ là bắt đầu, các thầy giáo cũng là người, cũng có chuyện riêng của mình, đặc biệt là khoảng thời gian sau khi tan việc, người không tránh được có chút lười biếng, tới trễ là chuyện hết sức bình thường, tình huống không đánh kêu cũng không phải là chưa bao giờ gặp.

Huống chi lúc này, anh còn chưa về ký túc xá, cho nên Lâm Phong hết thở gấp xong, xem một chút trong hành lang vẫn không có người nào, liền định ôm sách đá chân dọc theo hành lang đi dạo lung tung.

Kiến trúc nóc nhà ở đây có chút cũ kỹ, một mặt hành lang là một hàng phòng, mặt khác là cửa sổ lớn bằng thủy tinh, đối diện cửa sổ là trời chiều, lầu dưới là đường mòn, đường mòn lại đi qua sân bóng rổ, trên cầu trường đang có nam sinh nhiệt huyết cởi áo khoác đánh cầu, Lâm Phong nhìn một lát, cảm thấy không thú vị, còn cúi đầu nhìn trên đất đậm lại là ánh sáng của Bạch Dương bị cửa sổ thủy tinh đem cất thành từng cục, hình dáng rất giống trò nhảy ô... Ô vuông.

Dù sao đây cũng là ký túc xá của giáo viên, lâu như vậy cũng sẽ không giống giáo học, có chánh giáo nơi giáo viên đang xây đắp mà ngăn vật bên trong làm vận động đi, Lâm Phong định công sách bắt đầu nhảy ô vuông, hành lang rất dài, Lâm Phong từng bước một nhảy đến cuối, sau lại từng bước một nhảy trở lại, vừa ngừng đầu, nhìn thấy anh đứng lẳng lặng ở tại cửa ra vào.

Lâm Phong có chút xấu hổ cười ngầy ngô hai tiếng, anh sẽ không đem cô thành học sinh tiểu học đấy chứ?

Thật may là, chỉ dừng lại nhìn cô, rồi anh xoay người mở cửa, thanh âm cũng trước sau như một cứng nhắc vang lên: “Vào đi.”

Sau khi đi vào còn đổi giày, ngồi ở bàn kính trên ghế sa lon lấy tài liệu bên cạnh ra, bắt đầu giảng bài, phong cách thật giống bình thường khi đi học không chút nào kéo dài.

Ngày thứ nhất nói về kiến thức trọng tâm lớp mười, từng bước từng bước cũng nói rất cẩn kẽ, anh đối với rất nhiều kiến thức hiểu cũng rất thấu triệt, lại phối hợp thêm tư duy nhanh của Lâm Phong, hơn một giờ trôi qua, Lâm Phong có cảm giác như bưng tỉnh hiểu ra, cảm thấy hàm số lượng giác khó nhớ muốn chết cũng không khó nhớ đến như vậy.

Cuối cùng anh đem một đồng đề đưa cho Lâm Phong: “Làm những đề này thật nghiêm túc, lần sau mang tới.”

Lâm Phong cất chúng vào túi xách, bởi vì không nghĩ tới anh có thể kiên nhẫn như vậy, hơi có chút cảm động, đứng lên cúi mình chào nói: “Cảm ơn thầy.”

Anh “Ừ” một tiếng, chợt ngừng đầu: “Lương Lâm Phong, chơi nhảy ô vuông khá vậy sao?”

Lâm Phong đầu ong ong mà gật, rõ ràng thấy khóe miệng của anh khời lên, lông mi khẽ vểnh lên, bên trong đôi mắt màu hổ phách có một tia cười vui.

“Còn có thể.” Nói còn chưa dứt lời, Lâm Phong mặt hồng đến cả cổ, được xưng “Niên cấp thứ nhất đây” da mặt cũng bị dễ rách đi.

“Lần sau đến đúng giờ là được, thầy sẽ không đến trễ.” Vạn hạnh, vạn hạnh, anh lập tức quay mặt sang, ngữ điệu bình thản mà nói.

Lâm Phong đáp ứng: “Biết, thầy hẹn gặp lại.” Một khắc không dám dừng lại chạy như bay ra ngoài.

Hoảng hốt ăn cơm xong ôm bọc sách chạy về phòng học, Lâm Phong hôm nay phá lệ không có lập tức rút ra trong ngăn kéo bản “Sổ Lưu Hương truyền kỳ” xem, mà bấm lấy tóc sừng sờ mười phút, sau đó cô đụng một cái vào tay Tiểu Thiển ngồi cùng bàn: “Ai, cậu nói, thầy giáo Số học của chúng ta không phải đẹp trai sao?”

Tiểu Thiển cao sâu liếc cô một cái, chậm chậm mà nói: “Cậu có hứng thú nhìn chăm chăm mặt ác ma sao?”

Lâm Phong sao cũng được “Oh” một câu, móc ra tấm giấy viết bản thảo bắt đầu múa bút thành văn.

Chọc cho Tiểu Thiển xinh đẹp vùng đầu bút lông hello kitty của cô ấy cảm thán thế sự biến ảo, toàn cầu dần ấm, Nhật Bản vào thường, thậm chí người điên vô hiệp cũng có tính vòng vo.

3. Chương 3

Bị kích thích, Lâm Phong vui đầu làm đề Toán suốt đêm, buổi tối về đến nhà lên giường ngủ, trong mộng đều là công thức con số gọi tới gọi lui, ghê tởm nhất là hỗn hợp các con số lượng từ, lại còn thấy gò má của anh, tại trên trán, lông mi hơi vểnh, đôi mắt màu hổ phách mang theo nụ cười, khuôn mặt đó từ từ quay lại, đột nhiên đổi thành ánh mắt không chút biểu tình, trong miệng lạnh lùng nhảy ra hai chữ: “Ngu ngốc.”

Lâm Phong bị hù dọa ra một đầu mồ hôi lạnh, cả đêm trần trọc, buổi sáng thứ năm mang theo hai mắt thâm đen tới trường.

Tiểu Thiển ngồi cùng bàn thấy bộ dáng của cô cũng sợ hết hồn: “Nữ hiệp, đừng nói tối ngày hôm qua, cậu một đêm không ngủ để thức làm đề Toán đầy chữ.”

“Không khác là mấy.” Lâm Phong khoe miệng cười khổ hai tiếng.

“‘Ác ma’ sẽ vì nhiệt huyết yêu thích số học này của cậu mà làm cho cảm động, Amen.” Tiểu Thiển động tác ưu nhã ở trước ngực làm dấu thánh giá.

Lâm Phong rất muốn mang từ điển Oxford trên bàn đập chết cô bạn này đi, vừa đúng chuông vào học vang lên, hai tiết đầu chính là Số học, đúng lúc tiếng chuông kia vang lên thì anh cũng cầm giáo án đi vào.

Nói chuyện xong, Lâm Phong cùng Tiểu Thiển vui đầu mở sách bài tập.

Ngữ điệu cứng nhắc, tốc độ hơi nhanh, trên bục giảng giọng kia như thường ngày vang lên, Lâm Phong nhìn anh xoay người ở trên bảng đen mà viết bài giảng, có loại cảm giác thở phào nhẹ nhõm, ngồi ở dưới bục giảng như vậy, đứng xa xa nhìn anh mới thấy bình thường nha, thế này sẽ không nhìn thấy lông mi của anh, cũng sẽ không phân biệt được mắt của anh là màu gì.

Nửa tiết sau, Lâm Phong theo thường lệ tại cái giọng giống như thôi miên đó mà bắt đầu bò lổm ngổm trên bàn, bắt đầu ngủ.

Hai tuần lễ sau lần đó, Lâm Phong mỗi tuần ba lượt sau khi tan học thì đi học thêm, cố gắng hoàn thành những bài tập của anh, nhưng tiết Số học trên lớp cô muốn ngủ thì ngủ, bài tập ra sao thì sao, tổng kết một cái chính là: cô trên căn bản đem người dạy thêm Số học và người dạy Số học trên lớp cho mình liền trở thành hai người.

Còn may là anh vẫn nói với Lâm Phong những lời dễ nghe như “Học thêm cùng học trên lớp phải giữ thăng bằng”, nói không dễ nghe chính là qua ý kiến nói lên lười biếng, cho nên Lâm Phong càng thêm mừng rỡ thanh nhàn.

Chiều hôm đó tan giờ học, lại đến buổi học thêm, Lâm Phong cầm cặp sách chạy thẳng tới ký túc xá giáo viên, gõ cửa liền nghe được âm thanh quen thuộc “Mời vào” sau cô liền đẩy cửa nhanh đi vào.

Không bình thường, trong phòng cũng không phải chỉ có một mình anh, còn có một nữ sinh đang ôm sách bài tập.

Lâm Phong biết nữ sinh kia, hình như trước kia là đại biểu ban số học, dáng vẻ yên lặng trầm mặc, dáng ngoài cũng bình thường, thanh tú, nếu như không phải thường sang lớp bên đi tìm bạn nói chuyện phiếm, thấy qua mấy lần cô ta thu bài tập thì Lâm Phong căn bản cũng không chú ý đến sự tồn tại của người này.

Thấy Lâm Phong đi vào, anh gạt đầu một cái: “Lương Lâm Phong, tới đây ngồi xuống trước.”

Lâm Phong đáp ứng, ôm cặp sách đi tới ngồi xuống.

Nữ sinh kia vội vã kết thúc đề tài, ôm lấy sách bài tập đi, không biết có phải hay không là ảo giác, lúc cô ta xoay người trong nháy mắt đó, Lâm Phong cảm thấy có một ánh mắt sắc bén từ khóe mắt cô ta bắn tới trên người mình, Lâm Phong không khỏi rung mình một cái.

“Lương Lâm Phong?” Anh gõ mặt bàn kiếng.

Lâm Phong từ trận lạnh lẽo mới tỉnh táo lại, phát hiện mình tựa hồ đã bỏ sót một câu nói của anh, không thể làm gì khác hơn là cười khúc khích.

Anh nhú nhú mày, chợt nói một câu: “Lương Lâm Phong, em rất sợ tôi?”

Lâm Phong lấy làm kinh hãi, vội vàng phủ nhận: “Không có, không có.” Vừa len lén ở trong lòng bổ sung thêm một câu: Sợ, dĩ nhiên sợ, sợ anh mắng cô là ngu ngốc.

“Em không phải loại học sinh sợ thầy giáo đi.” Anh nhú mày: “Em không phải còn chạy đến phòng làm việc tìm thầy giáo Trần của em cãi nhau sao?”

Thầy giáo Trần là giáo viên Ngữ văn kiêm chủ nhiệm lớp của Lâm Phong, Lâm Phong từng vì bài văn cô viết bị điểm 0 mà đến phòng làm việc tìm chủ nhiệm lớp phân xử, sau lại vì chuyện này mà huyền não đến

nổi cả trường đều biết, dù sao cô “lý luận” thanh âm tựa hồ quá lớn, dùng từ cũng không phải là rất khách khí.

Lâm Phong không thể làm gì khác hơn là cười khúc khích: “Nơi nào là gây gổ, chỉ là giọng nói chuyện hơi lớn một chút.”

Anh khẽ khời lên khoe miệng: “Ừ, coi như là giọng nói chuyện hơi lớn một chút, thế em vừa tới nơi này, liền nhẹ giọng nhỏ tiếng?”

Lâm Phong trát trát nhãn tình, vào thời khắc nguy hiểm bản năng tự cứu phát huy tác dụng, cười khúc khích trong nháy mắt biến thành hơi xấu hổ mỉm cười: “Đây là đang trong nhà thầy, giọng nói thầy lại ôn nhu như thế, em sao có thể phá giọng la to?”

Anh có chút ngây ngẩn cả người, đột nhiên, nếp nhăn trên mặt anh khi cười từ khóe mắt khoách tán ra, tiếng cười trầm thấp mà hơi từ tính vang lên, anh cười lớn lắc đầu: “Lương Lâm Phong, em được lắm đấy!”

Tiếng cười của anh vang vọng khắp căn phòng màu lam, Lâm Phong có chút thất thần mở miệng: “Thầy nên cười nhiều hơn, thầy cười trông rất đẹp.”

“Phải không?” Anh hỏi ngược lại, nụ cười trên mặt còn không có biến mất, nhưng thanh âm đã khôi phục trước sau như một cứng nhắc nghiêm nghị cất lên: “Lấy đề lần trước làm mang ra.”

Lâm Phong “Oh” một tiếng, lập tức cúi đầu lấy cuốn vở dâng lên.

Theo lẽ thường thì trước khi sửa bài tập, cải chính lỗi đề, sau đó mới bắt đầu đến khóa nội dung, thời gian nửa giờ vội vã trôi qua.

Lâm Phong thu thập xong cặp sách đứng lên đang chuẩn bị đi, lại nhìn xuyên qua mặt bàn, nhìn thấy tay trái anh đang nắm thành nắm đấm, chống đỡ vào một chỗ ở xương ngực, anh dùng sức chống đỡ, cho tới khi thân thể phía bên phải khẽ cúi xuống, tựa vào bàn ở bên cạnh.

Lâm Phong nhớ tới anh nửa giờ tựa hồ vẫn luôn duy trì động tác này, cô còn kinh ngạc anh thể nào ngay cả động cũng không động một cái.

“Thầy. . . .” Lâm Phong chần chờ kêu một tiếng.

“Ừ?” Anh ngẩng đầu lên, cho là cô còn có vấn đề gì muốn hỏi, nói: “Còn có cái gì không hiểu, chờ buổi tự học lên lớp rồi hỏi, tôi hiện tại có một số việc.”

Lâm Phong không biết nên nói cái gì cho phải, liền gật đầu một cái, nói gấp lại sau rồi lui ra ngoài, lúc đóng cửa, Lâm Phong dừng một chút, lưu lại một khe cửa.

Từ trong tầm mắt hẹp, Lâm Phong nhìn thấy anh có chút chống đỡ gian nan trên mặt bàn thủy tinh đứng lên, đi tới bên cạnh quầy thấp tìm kiếm thứ gì.

Nhẹ nhàng kéo lại cửa, xuống lầu đi ra ký túc xá giáo viên, đột nhiên Lâm Phong phát hiện hình ảnh của bạn đại diện ban số học kia ở chỗ rẽ bên cạnh bồn hoa.

Nữ sinh có chút gầy gò đứng như cái cọc gỗ, cô ta đứng ngược sáng, ánh mắt sau mắt kiếng như chôn một bóng ma ở bên trong, tại dưới trời chiều có vẻ có chút quỷ dị.

Lâm Phong do dự một chút, quyết định vẫn là cùng cô ta chào hỏi, liền cười gơ gơ tay: “Chào bạn. . . .”

“Vụt” một tiếng, giống như con mèo bị kinh sợ, nữ sinh kia xoay người bước nhanh về hướng ký túc xá giáo viên đi tới, rất nhanh biến mất nơi cuối đường.

“Quý ám rồi hả?” Lâm Phong rung mình một cái, bả vai run rẩy chạy thẳng tới quầy bán đồ ăn vặt của trường.

Đến nửa khóa sau đó, trước giờ tự học buổi tối, Lâm Phong cũng chưa có thời gian ăn bữa cơm, vì vậy luôn là dùng bánh bao cùng sữa chua đổi phở. Gặm xong bánh bao rồi trở lại phòng học, trong đầu Lâm Phong vẫn còn hiện lên bóng dáng anh chống tay vào bàn để đứng lên, khi đó hân hoan mà phải nhíu lại, nhăn

mặt, có phải hay không là bởi vì rất đau? Nghĩ như vậy, Lâm Phong cảm giác mình trong lòng cũng thấy đau.

Tự học buổi tối anh còn có thể tới sao? Nhưng tinh thần hoảng hốt của Lâm Phong được hạ xuống khi ánh mắt trông thấy bóng dáng quen thuộc đã lặng lẽ đi vào trong lớp.

Lập tức, có mấy học sinh cầm bốn tử đi tới trước mặt anh hỏi, cái bóng dáng màu lam đậm của anh rất nhanh bị chôn.

Lâm Phong lúc này mới nhớ tới, các bạn học dần dần cũng chú ý tới, mặc dù đang trong lớp có hỏi lên mà bị mắng là “Ngu ngốc”, nhưng nếu như là khóa dưới hỏi thì anh sẽ luôn kiên nhẫn vì học sinh giảng giải. Bởi vì tất cả khoa mục thì số học là vấn đề chọn cửa cho học sinh trung học nhiều nhất, anh tổng hội thời gian tự do rồi sắp xếp giờ tự học buổi tối đến nhận chức dạy hai lớp, vì có vấn đề học sinh cần giải đáp, vấn đề nhiều thời điểm, anh thậm chí sẽ ở trong phòng học cùng hai người này ngày ngốc hai ba tiết.

Cô không có thời gian ăn cơm, anh dạy cho cô cho đến hết buổi học, cũng là không có thời gian ăn cơm thôi.

Lâm Phong chống đầu, nhìn đám người trung gian đã sớm chỉ còn trông thấy mơ hồ bóng dáng của một chút vạt áo màu lam, không dễ cảm thấy thở dài.

4. Chương 4

Lâm Phong sinh hoạt tại một thành phố nhỏ, một mặt của nó dựa vào núi, danh tiếng không lớn, ngọn núi cũng không phải là thật đẹp.

Vào mùa xuân khắp núi nở đầy hoa Đỗ Quyên, vào mùa thu ngọn núi Bắc Phương cũng sẽ có Hồng Diệp, dưới chân núi là một dòng suối nhỏ bốn mùa nước chảy róc rách, có thể thấy được đấy, Khê Thủy là nước từ đỉnh núi tích lại dưới chân, nghe nói bởi vì có rễ cây thảo dược được ngâm trong núi, cho nên lấy ra ngâm chân có thể trị bệnh phù chân.

Lâm Phong không biết những thứ ở Khê Thủy rốt cuộc có thể hay không trị bệnh phù chân, cô chỉ là ưa thích hoàng hôn mùa hè, có một người nói đi theo mấy bậc đá xanh đến gần chân núi liền thấy một khe suối, sau đó cởi giày mà nhảy vào trong khe suối.

Khe Thủy tinh khiết phản chiếu hoa hồng dưới ánh tà dương, cát và đá nhỏ, Toái Kim là một loại nước từ đầu lưng bàn chân nhanh chóng chảy xẹt qua, thỉnh thoảng có người cởi trần, đứa trẻ nhỏ xách theo bình suối nước khoáng bắt cá lật tôm thết lên rồi nhảy xuống nước, bọt nước văng lên bập chân dâng lên cảm giác lạnh lạnh, bốn phía tràn ngập, tất cả đều là hoa gai mang mùi thơm cay.

Hết thấy đều rất thoải mái, tòa thành phố nhỏ này rất giống là nơi ứng đáp chủng sinh hoạt kia, tùy tính, lười biếng, không coi sơn dã tập khí.

Lâm Phong rất thích chỗ nhỏ bé này, mặc dù nơi này xe buýt cũng không đúng giờ, trong siêu thị thường có thể mua phải hàng giả, đường phố dơ dáy bẩn thỉu quả thật không giống đáng vẻ, nhưng Lâm Phong còn là rất thích.

Có một lần cô ở khu thương mại trung tâm thành phố, thấy một chiếc xe lừa, sau xe kéo cái sọt tràn đầy đặc sản dưa hấu xanh, lão nông đánh xe vung roi rất thần nhiên mà đem con lừa đuổi vào con đường đầy ánh sáng lung linh của xe, trên cái yên của con lừa dính chút lông màu hồng như điểm trang, thoáng một cái, đinh móng ngựa của con lừa giẫm vó để lại nước bùn trên lối đi bộ, xanh xạch xạch xạch dị thường mà thanh thúy. Cô chủ quán cửa tiệm bán quần áo đập nhanh giày cao gót vọt ra: “Đồng hương, dưa bao nhiêu tiền một cân?” Lão nông ghì chặt dây cương đưa ra ba đầu ngón tay “Ba năm!” Cô chủ quán vụt một tiếng vây lại, người đi dạo trên đường phố cũng vây lại, phía sau bị kiệu xa chặn lại không ngừng ầm còi, cảnh sát giao thông thổi cái còi chạy tới: “Tại sao lại tới? Đã nói không được ra đường buôn dưa, trở lại phạt tiền! Cũng tản ra! Đi mau!”

Thật đáng yêu, Lâm Phong ở bên cạnh nhìn, cảm thấy cái thành phố nhỏ này thật sự là đáng yêu.

Lâm Phong cũng từng nghĩ tới, sống trong thành phố nhỏ như vậy, không hẳn không phải là chuyện tốt, thời gian ở chỗ này trôi rất chậm, cuộc sống vụn vặt lại thực tế, vài chục năm sau, cô tóc tai bù xù kéo một đứa trẻ đi bệnh viện. Bên cạnh chợ có bán thức ăn thì mua thức ăn, tất cả nếu như vậy, không hẳn không tốt.

Vậy mà cuối cùng sắp có một ngày, Lâm Phong nhất định sẽ rời thành phố nhỏ này, đi ra thế giới bên ngoài rộng lớn hơn, thế giới bên ngoài sẽ càng thêm hỗn loạn, thế giới bên ngoài cũng giống như thế tục tầm thường, nhưng cô vẫn sẽ đi.

Thời gian trôi đi, cô trưởng thành, học một trường đại học bình thường, rời nhà, đến một thành phố lớn hơn.

Con người sẽ không phải như vậy, một mặt nhớ lại, một mặt lưu luyến, một mặt lớn lên, đợi đến một ngày, phải xuống khắp người là bụi bặm. Người nhảy tới nhảy lui, tay cầm cặp phui bụi, tay nắm hộp cơm inox, rồi cuộc trưởng thành để tính cùng quần áo ngăn nắp.

Không biết vì sao, buổi Số học đó, Lâm Phong phá lệ không có ngủ, nâng đầu nhìn bóng dáng của anh suốt hai tiết học, trong đầu nghĩ, nếu nói đồ thì tất cả đều là có chút không biết.

Chỗ ngồi của cô gần cửa sổ, khi trời có chút lạnh, từng làn gió lạnh thổi vào, đợi đến lúc tan lớp, Lâm Phong nửa người nóng, một nửa người là lạnh.

“Lương Lâm Phong!” Bạn cùng bàn Tiểu Thiển nổi đóa quát to một tiếng: “Kêu mười mấy lần cũng không phản ứng! Cậu nghĩ gì đây?”

“Trời thu khá lạnh a.” Lâm Phong vẽ nho nhã chưa xốt tới một câu: “Nếu phải nửa ngày thanh nhàn, chúng quân lên cao đôi mắt, chẳng phải mỹ gì?”

“Chết đi, lại còn văn chương! Có bản lĩnh thì thuyết phục chủ nhiệm lớp tổ chức cho cả lớp đi dã ngoại mùa thu đi.” Tiểu Thiển hết sức thống hận Lâm Phong ở trước mặt cô làm văn chương, Ngữ văn của Lâm Phong nhẹ nhõm là có thể cầm cá cao phân, trong khi Tiểu Thiển nhắc tới thể văn ngôn liền nhức đầu.

“Tốt!” Lâm Phong vỗ bàn một cái: “Tớ làm sao lại không nghĩ tới, người hầu chủ nhiệm đi nói!”

Tiểu Thiển ở một bên “Cắt” một tiếng.

Lâm Phong không phải chỉ nói mà thôi, sau sự kiện gây gổ lần đó, thầy chủ nhiệm đối với Lâm Phong có vài phần kính trọng. Cũng không biết là kiên quyết thưởng thức đứa nhỏ Lăng Đầu Thanh (*) này, còn là do cô nghĩ tới phong thái mình lúc tuổi còn trẻ phần Thanh đi, tóm lại vị giáo viên Ngữ văn chủ nhiệm lớp bởi vì không biết chừng nào cũng coi như nửa văn nhân, Lâm Phong ở trong mắt người khác không giải thích được là có tác phong kỳ quái điên điên khùng khùng, nhưng trong mắt tiên sinh, cô lại là có phong phạm chính trực thanh danh sĩ, nhất thời sinh ra cảm giác tri âm, sau lần đó chẳng những viết văn nhiều lần cho max điểm, còn mời Lâm Phong đến nhà mấy lần ăn xủi cảo.

Lâm Phong cho đó là cây cột liền theo đó bò lên trên cái chũm loại kia... Người, ý vào điểm này, mặc dù một không là cán bộ trong ban, hai không phải là đại biểu khóa, lại nghiêm nhiên được tổ bộ môn Ngữ văn quen mặt, liên tiếp xuất nhập phòng làm việc, cùng tất cả ban giáo viên Ngữ văn cũng lẫn lộn ở đó rất quen, làm người hầu chủ nhiệm quan hệ liền càng không cần phải nói, Lão Tiên Sinh quả thật coi cô như bạn vong niên, còn kém vố bả vai cùng đến chợ đêm đi uống bia thôi. Vì vậy tan lớp, Lâm Phong chạy đến phòng làm việc, vừa thông suốt quạt gió thổi lửa, người hầu thương lượng nói một chút, có thể hay không thừa dịp ngày nghỉ tổ chức một cuộc dã ngoại mùa thu, chủ nhiệm lời cư nhiên gật đầu.

Trong lòng đắc trí chuẩn bị trở về nhà, Lâm Phong xoa bóp ót nói thêm một câu: “Thầy, cũng nhân cơ hội này mà gắn kết tình cảm thầy trò nên mời luôn mấy thầy, cô dạy chúng em cùng đi, như thế nào?”

Chủ nhiệm lớp gật đầu: “Ai, ý tưởng này không tệ, thầy phó khoa coi như xong, thầy Tiếng anh cùng thầy Số học của các em cũng coi như đi.”

Mục đích hoàn toàn đạt được, Lâm Phong co rút đầu, le lưỡi chạy như bay về phòng học.

Xế chiều đi học thêm, thừa dịp lúc rảnh rỗi nói đề, Lâm Phong cẩn thận hỏi anh: “Thầy, chủ nhiệm lớp chúng em có nói với thầy là chủ nhật mời thầy cùng chúng em tham gia dã ngoại mùa thu chưa?”

Anh gật đầu: “Đã nói.”

“Thầy đi không?” Lâm Phong càng thêm cẩn thận hỏi.

“Không có chuyện gì gấp, nên đi.” Anh gật đầu, đột nhiên hỏi: “Lương Lâm Phong, dã ngoại mùa thu là do em đề nghị với thầy Trần?”

Lâm Phong gật đầu, hơi có chút bị người bắt được mà lúng túng.

“Sức ảnh hưởng không nhỏ chứ sao.” Anh vừa cười, khoe mắt hơi gấp, trong đôi mắt màu hổ phách phản chiếu bóng dáng của Lâm Phong.

Lâm Phong cố lấy dũng khí: “Thầy có bệnh bao tử sao? Là viêm dạ dày sao?”

“Ừ, có một chút.” Anh có chút kinh ngạc, còn rất nhanh trả lời: “Lúc đại học có bệnh cũ.”

“Nếu bị viêm dạ dày, mỗi bữa ăn ăn ngon nhất hai viên sơn tra, hiện tại có sơn tra mới, mùi vị rất tốt. Ăn ít nhưng chia thành nhiều bữa, không nên ăn đồ lạnh, không nên ăn thứ khó tiêu hóa, nhất định phải cai thuốc kiêng rượu, ăn lòng trắng trứng cùng thức ăn giàu vitamin, thịt nạc, gan động vật, trái cây và rau tươi, lúc tiêu hóa tốt nên ăn nhiều một chút.” Lâm Phong một hơi nói xong, nghiêng nghiêng đầu nhìn anh: “Thầy bị viêm dạ dày là cạn bề ngoài tính, héo rút tính hay là đầy đặn tính?”

Anh có chút phát lảng: “Ừ? Héo rút tính.”

“A,” Lâm Phong gật đầu, trong lòng nắm thật chặt: “Loại đau dạ dày này rất dễ phát triển trở thành ung thư dạ dày, thầy bị mấy năm rồi?”

“Bảy tám năm?” Anh hàm hồ trả lời, cười cười: “Lương Lâm Phong, trong nhà của em có bác sĩ? Biết rõ ràng như thế.”

“Em có một người chú bị bệnh dạ dày, em thường đến nhà chú chơi, có biết chút.” Lâm Phong nhanh chóng bịa chuyện, lần đó nhìn thấy anh đau dạ dày xong, cô trở về nhà lên mạng tìm hiểu, những thứ này đều là cô ở trên mạng tra được.

“Biết chút? Em trí nhớ rất tốt nha, thế nào công thức liên luôn nhớ không chính xác?” Anh thuận miệng nói đùa.

“Thầy, chúng ta đổi lại 5: 30 học thêm đi, trực tiếp đến 7: 00 đi học.” Lâm Phong cười đề nghị: “Như vậy, trước buổi học thêm thầy ăn một bữa, sau buổi tự học ăn thêm lần nữa, không phải là ăn ít chia thành nhiều bữa ăn sao? Buổi tối ăn cái gì, còn có thể tăng cân rồi, chúng ta ở đây đều giảm cân, em xem thầy sẽ phải tăng cân một chút.”

“Tăng cân?” Anh cười cười.

“Ai, em đây là vì thầy a, thân thể của thầy không tốt. Chủ nhật theo chúng em đi leo núi, trèo lên đến một nửa rồi chột té xỉu, nam sinh lớp chúng em phải mang thầy xuống chân núi, xe cứu thương a. Oh my God, quả thật giống như quay phim trên TV, quá đáng ghét, không cần, tuyệt đối không muốn!” Lâm Phong nói hội thanh hội sắc, liều mạng lắc đầu.

“Cái gì té xỉu? Cái gì cùng cái gì?” Anh bật cười gõ mặt bàn: “Suy nghĩ trôi chảy thế thì đến giải đề một cách trôi chảy cho tôi đi, đừng suy nghĩ lung tung! Nói đầy đủ hơn nói xấu, nhìn đạo đề này!”

Lâm Phong le lưỡi, vội vàng nhìn chăm chú vào bài thi, cố gắng đem đầu óc Tòng Điện đang coi tình tiết kịch kéo về đến hàm số cùng hệ tọa độ.

Lại một buổi trôi qua, sáng thứ sáu, ban ủy căn bản đã xác định thứ bảy buổi sáng 9: 00 cả lớp tập họp ở cửa trường lên đường đi leo núi, các thầy ai cũng đi, trừ chủ nhiệm lớp, thầy Tiếng anh, còn có thầy Lịch sử và thầy Chính trị tham gia náo nhiệt, anh cũng nói với ban ủy nhất định sẽ đi.

Trong lớp các bạn vì nghe nói anh cũng tham gia dã ngoại mùa thu, không khỏi than thở, Lâm Phong hoàn toàn đắm chìm trong hưng phấn ngày mai cùng anh một chỗ leo núi ngắm Hồng Diệp, thầm suy nghĩ: nhất

định ánh mắt mọi người không phát hiện, toàn thể hội đều không biết tới mặt kiên nhẫn ôn hòa của anh, không biết anh cười lên nhìn tốt biết bao.

Hưng phấn như thế, buổi chiều Lâm Phong lần đầu tiên không hề sầu mi khổ kiếm, mà là vui mừng chạy đến ký túc xá giáo viên học thêm.

Kể từ sau khi Lâm Phong nói qua, bọn họ bây giờ đã đổi lại 5: 30 mới bắt đầu học thêm, hôm nay Lâm Phong nhất thời kích động, liền đi sớm thêm vài phút đồng hồ, ở trong hành lang nhảy lên nhảy xuống mấy vòng, cuối cùng cũng đến giờ, Lâm Phong vọt tới cửa phòng của anh gõ cửa, toàn bộ y phục ngay ngắn, chờ âm thanh quen thuộc “Mời vào” vang lên.

Không âm thanh, đợi thật lâu sau cũng không có âm thanh.

Chưa từng có tình huống này xảy ra, anh tuyệt không làm cho người khác phải chờ ở cửa lâu như vậy. Đang dùng cơm, vẫn chưa về sao?

Lâm Phong lại gõ cửa.

Vẫn không có âm thanh đáp trả.

Lâm Phong nghi ngờ đem lỗ tai gần sát một chút, bên trong có tiếng âm, là tiếng nước chảy ào ào, thỉnh thoảng còn có cái gì đó rơi trên mặt đất.

“Thầy ơi?” Lâm Phong kêu một tiếng, vẫn không có tiếng trả lời, cô có chút nóng ruột rồi, nhẹ nhàng đẩy cửa, cửa thuận lợi mở ra một cái khe nhỏ, khóa là mở sẵn, cũng không có sự chết.

“Thầy ơi?” Lâm Phong đánh bạo từ trong khe cửa thò đầu vào.

Anh không có ở trong phòng khách, một chồng sách bài tập tán lác tại bàn kiếng cùng ghế sa lon, sách tán loạn trải trên mặt đất, trong phòng rửa tay có đèn sáng, tiếng nước chảy cùng tiếng nôn ọe từ bên trong cùng nhau truyền đến, ánh sáng hoàng hôn xốc xếch lòi ra bóng dáng gầy gò cùng tấm lưng còng của anh.

“Thầy!” Lâm Phong ném cặp sách chạy tới.

Đài thủy quần rửa mặt mở rộng ra, đồ dùng rửa mặt bữa bãi rớt đầy đất, sắc mặt anh tái nhợt đến đáng sợ, hai tay chống che mặt bàn, vẫn còn không ngừng nôn mửa.

Nước chảy đã sớm cuốn đi phần lớn dơ bẩn, nhưng cô nhìn thấy trong dòng nước chảy kia có màu máu đỏ tươi.

Vị cay chua xót xông lên óc, ngay cả Lâm Phong cũng không biết lúc nào, cô đã ôm chặt lấy thân thể của anh từ sau lưng.

“Lương Lâm Phong?” Giọng khàn khàn trong cổ họng anh nặn ra, anh đẩy bàn muốn xoay người, bả vai lại nghiêng đụng vào cửa phòng rửa tay.

Lâm Phong chống đỡ không nổi thân thể của anh đứng lên, sơn trắng từ mặt tường phòng rửa tay lạnh như băng dính vào tay cô, trên mặt của cô, thân thể của anh, nặng nề đè ở trên đùi của cô.

Giống như là từ đại mộng mới tỉnh, Lâm Phong liều mạng từ trong phòng rửa tay nhỏ hẹp, chạy về phía máy điện thoại.

Nghe được tiếng động vang lên, các thầy giáo chạy tới, gào thét gọi xe cứu thương, bác sĩ mặc áo phẫu thuật, băng ca, chụp dưỡng khí, túi nước muối. Lâm Phong không biết mình là như thế nào từ căn phòng màu lam đi ra ngoài, cô ôm cặp sách mở mịt đi trong sân trường ngày chủ nhật.

Xe cứu thương đi rồi, giống y như trên Tivi. Ngày mai là dã ngoại, anh sẽ không đi, Lâm Phong mở mịt nhìn chăm chăm vào cánh tay ôm chặt bọc sách, ở cánh tay lưu lại xúc cảm, sống lưng anh ấm áp mà gầy gò, giống như là sắp tan đi rồi.

Tác giả có lời muốn nói: ha ha.

(*) Lăng Đầu Thanh [] : Lăng Đầu Thanh, là một từ chúng ta thường dùng trong đời sống, nói về người nào đó làm việc không có đầu óc, hoặc không động não, chưa bao giờ phân

tích, phán đoán tình hình nội dung, tính chất, đúng sai, phải trái vân vân của sự việc đã hành động mù quáng, hậu quả, bởi vì phương pháp hành động mâu thuẫn với tình hình phát triển của sự việc, cuối cùng vấn đề nhỏ không đáng để mất tới thành ra vấn đề lớn hậu quả nghiêm trọng, chuyện tốt biến thành chuyện xấu.

[Nghe đồn là do] : Tên đầy đủ của Lăng Đầu Thanh là Bách Hưởng Thiên Túc Trùng, cũng là Thổ Long, là quái vật khó thấy được trong truyền thuyết địa

phương, tả nó giống như con rết có nhiều chân, màu xanh biếc, lại to lớn vô cùng, cái đầu to cỡ nắm tay của người trưởng thành. Hễ thấy cái gì là tấn công liền, cho nên người ta gọi nó là Lăng Đầu Thanh, ở nông thôn đồn Lăng Đầu Thanh lớn rất chậm, từ thời thơ ấu đến thời kỳ trưởng thành cần

tận mấy trăm năm.

[...] Có điều nó là vì màu sắc cơ thể cùng với cái tên Lăng Đầu Thanh do tập tính thấy người là cắn lại được sử dụng rộng rãi để chỉ người tính tình nóng nảy, không phân biệt phải trái.

5. Chương 5

Buổi sáng thứ bảy đi dã ngoại, trước khi đi Lâm Phong ngoài ý muốn nhận được điện thoại của cha.

Đầu tiên là cha nói một tràng hỏi han ân cần, cuối cùng mới hỏi Lâm Phong hôm nay có muốn đến chỗ ông không.

Lâm Phong bảo hôm nay muốn lên núi, không có thời gian đi, cha nói, a, tốt lắm, cuối tuần đi, cuối tuần cũng có thể.

Để điện thoại xuống, mẹ Lâm Phong đang từ trong phòng giữ quần áo bước ra ngoài, đeo túi chuẩn bị đi ra ngoài.

Lâm Phong nói: “Mẹ, cha mới vừa rồi gọi điện thoại, muốn con chủ nhật sang nhà cha, con muốn lên núi, cũng không đi.”

Mẹ đổi giày ở trước cửa: “À? Con nghĩ đi thì đi, mẹ cũng không lôi kéo không cho con đi.”

Lâm Phong sờ đầu nói: “A, lớp chúng con hôm nay lên núi, con thật sự không có thời gian đi.”

Mẹ thuận miệng đáp ứng một tiếng: “Đi lên núi? Tại nơi nào tập hợp? Có muốn mẹ chở con đi không?”

“Con đi xe buýt là được.” Lâm Phong vội vàng trả lời.

Mẹ dặn dò mấy câu trên đường phải cẩn thận chớ ăn đau bụng..., rồi ra cửa.

Lầu dưới vang lên tiếng động cơ xe nổ, Lâm Phong nằm ở trên thủy tinh, nhìn xe mẹ đi, mới đeo cặp sách lên lưng ra cửa.

Chuông tập hợp lúc 9:00, lớp trưởng đọc các khoản mục như không cần tụt lại phía sau, không cần hành động một mình, không nên tới gần vách đá, chú ý chờ hạng mục công việc. Nói xong, thuận miệng nói thầy Số học ngã bệnh đang nằm viện, hôm nay cũng không tới.

Không có bao nhiêu người chú ý, băng sơn di động có thể hay không xuất hiện, không có người nào nghiêm túc quan tâm.

Đứng trong đám người, Lâm Phong cầm một chai nước uống, thích thú ngắm cao đầu, đột nhiên có người vỗ vỗ bả vai cô, Tiểu Thiên bu lại: “Nữ hiệp, thầy Số học nhập viện rồi?”

Lâm Phong gật đầu: “Đúng vậy a.”

Tiểu Thiển gật đầu một cái: “Cậu bây giờ học thêm ở nhà thầy Số học đúng không?”

Lâm Phong phản xạ có điều kiện một dạng đáp ứng: “Đúng vậy a.” Nói xong mới nhớ tới chuyện đi theo anh học thêm, mình còn không có nói với bạn học cùng lớp, liền hỏi: “Làm sao cậu biết?”

“Nghe nói qua.” Tiểu Thiển vẻ mặt chợt có chút mất tự nhiên: “Cả ngày cùng băng sơn tiếp xúc gần gũi, cảm giác như thế nào đây?”

“Cứ như vậy thôi.” Lâm Phong không có tâm tình cùng cô trêu đùa, thuận miệng nói.

Tiểu Thiển “Oh” một tiếng, cũng không có nói nữa.

Học sinh cấp 3 khó được ra ngoài thông khí, dọc theo đường đi cước bộ cũng rất mau lẹ, vừa đi vừa chụp hình nói đùa, không tới 10 giờ liền bò lên giữa sườn núi.

Lâm Phong quan hệ thân thiết với mấy bạn ở ban khác, cô xen lẫn trong một đám nữ sinh, nghe họ lú lú rú rú tán gẫu tới ngày hôm qua xem phim truyền hình cầu huyết, căn bản cô không tham gia, rất nhàm chán.

Trên đường, ở miếu nhỏ bên cạnh sườn núi mà nghỉ ngơi, bên cạnh có ba ba lưỡng hai sớm làm tinh thần phấn chấn bông bột của bọn học sinh lên cao, lên núi dâng hương xong cụ bà vừa nghỉ chân, vừa đi xuống núi.

Người đời trước thành kính, cúng bái thần linh chỉ nói thành tâm, phải cầu bái ở miếu to trên đỉnh núi, nhất định trời chưa sáng sẽ lên đường, mặt trời mọc thì lên tới đỉnh núi, đốt một nén nhang, cho phép nguyện cầu ơn trên, chậm nữa mới chậm xuống núi.

Lâm Phong tựa lách vào trên cây lấy ra cổ xà phòng, lấy ra thức uống uống, cách đó không xa trên băng đá, có hai bác gái đang nói chuyện.

Một người trong đó nói: “Chỉ lúc này hứa nguyện mới có thể linh, ta nguyện ý cho Đại Đế gia gia túi cá kim thân.”

Một người khác nói tiếp: “Tôi chỉ cầu cho đứa cháu gái thi tốt đại học.”

Bác gái thứ nhất thở dài một tiếng, không lên tiếng.

Bác gái thứ hai yên lặng một lát, hỏi: “Thế người nhà kia của bà bệnh gì? Có chữa được không?”

Bác gái thứ nhất lại thở dài, một hồi lâu mới nói: “Là ung thư thực quản, bác sĩ nói không có tiền cũng chỉ có thể chờ mang người.”

Họ nói cái gì, Lâm Phong hoàn toàn nghe không được, trong đầu của cô giống như có một hàng xe lửa ù ù lái qua, tiếng bánh xe càng lúc càng lớn, trong đầu của Lâm Phong chỉ còn lại hai chữ: bệnh ung thư.

Trong tay cô cầm thức uống liền nhét vào thùng rác, đeo cặp sách trên lưng chạy lên núi.

Chạm mặt chủ nhiệm lớp, ông kinh ngạc kêu: “Lương Lâm Phong em đi đâu đấy?” Lại chỉ nghe thoảng trong gió: “Em đi bệnh viện!”

Lâm Phong cũng không quay đầu lại, một đạo bóng dáng đỏ rực từ trên núi xông thẳng xuống, giống như một con quay không khống chế được.

Xuống đường dành cho người đi bộ rồi ngồi xe buýt, cuối cùng cũng tới bệnh viện thành phố. Lâm Phong trực tiếp vọt vào khu nội trú, nhiều lần trắc trở, mới tìm được phòng bệnh của anh.

Đỡ tay ở trên nắm cửa, Lâm Phong cố gắng điều hòa hơi thở bởi vì chạy mà thở hổn hển, còn quay đầu lại hỏi vị y tá đưa cô tới đây: “Là giai đoạn đầu hay cuối?”

Y tá hồ nghi nhìn cô: “Em đang nói cái gì?”

Lâm Phong tận lực khiến cho thanh âm bình tĩnh một chút: “Bệnh ung thư a, là giai đoạn đầu hay cuối?”

Y tá càng thêm hồ nghi: “Cái gì bệnh ung thư?” Đột nhiên hiểu được, thất thanh cười: “Em nói bệnh nhân trong kia?”

Y tá cười khanh khách lên: “Không phải là bệnh ung thư, bệnh nhân là bị viêm dạ dày cấp tính, đã cấp cứu qua, quan sát hai ngày là có thể xuất viện.”

Biểu tình trầm thống trên mặt Lâm Phong nhất thời xoay không kịp, vừa buồn cười lại cười không ra được, rất là lúng túng: “Vâng. . . . Cám ơn.”

Y tá có chút sáng sủa, cười khoát khoát tay lên bản ghi chép: “Không có gì.” Vừa nói vừa nhìn lên nhìn xuống đánh giá Lâm Phong: “Em...là người thân của anh ta?”

Lâm Phong vội vàng trả lời: “Em là học sinh của thầy.”

“A, thì ra anh ta là thầy giáo, không trách được.” Y tá vừa nói, vừa hướng Lâm Phong mở tròng hai mắt: “Thầy của các em dạy cái gì? Rất tuần tú, rất có khí chất a.”

Lâm Phong ánh mắt sáng lên: “Đúng vậy, thầy của em rất tuần tú, thầy dạy Số học.”

Y tá dùng bản ghi chép che nửa bên mặt, giảm thanh âm thấp xuống đối với Lâm Phong nói: “Y tá tăng này cũng biết trong phòng bệnh này tối ngày hôm qua có một vị đẹp trai tới..., thay ca vào xem trai đẹp.”

Lâm Phong cười hắc hắc, không biết nên nói cái gì.

Y tá để xuống bản ghi chép, lên giọng: “Tốt lắm, em vào đi, chị mới vừa kiểm tra, bệnh nhân còn tỉnh đấy.” Nói xong, nhìn Lâm Phong nháy mắt, cười một tiếng: “Bệnh nhân ung thư không có nhiều như vậy, chớ dọa mình.”

Lâm Phong cười cười, lại hướng y tá nói cảm ơn, đẩy cửa tiến vào phòng bệnh.

Chỗ cửa là phòng vệ sinh ngăn cách bởi đường ra ngoài hẹp, Lâm Phong từ từ đi vào, bởi vì mới vừa rồi được chị y tá kia trấn an nên tâm tình bình tĩnh rất nhiều.

Phòng bệnh hướng cửa sổ, có hai giường ngủ một bên trống không, anh nằm gần cửa sổ, trên cánh tay treo ngược ống truyền dịch, trên đầu gối để một quyển sách mở.

Nghe được có người đi vào, anh ngẩng đầu lên, thấy rõ là Lâm Phong thì cũng không có ngoài ý muốn, phá lệ hướng cô mỉm cười: “Lương Lâm Phong, tùy tiện ngồi xuống đi.”

Lâm Phong đáp ứng một tiếng, đi tới băng ghế trước giường bệnh ngồi xuống, lưng còn đeo túi trên vai, trong lúc nhất thời tay chân có chút luống cuống.

“Các em hôm nay không phải là đi lên núi sao?” Anh nhàn nhạt hỏi, giọng nói giống như bình thường, không hề biến hóa, giống như bọn họ đang ở trong phòng của anh, Lâm Phong ngồi đối diện anh, anh dạy cô học thêm.

“Tự em chạy về trước.” Lâm Phong thành thật trả lời, lúc này mới đột nhiên nhớ tới, nếu như đến thăm bệnh, trong tay nên cầm chút lễ vật, cô cứ như vậy tay không tới, thật không lễ phép.

“Ừ,” Anh cười cười: “Tối ngày hôm qua, cảm ơn em gọi điện thoại, tôi không nghĩ nghiêm trọng như vậy.”

Lâm Phong mặt đỏ lên, liều mạng lắc đầu mà nói: “Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn.”

Anh vừa cười cười, không nói chuyện nữa.

Kế tiếp chính là thời gian yên tĩnh rất lâu, khu phòng bệnh của bệnh viện rất cũ kỹ, xây đã rất nhiều năm, bên ngoài chính là một hàng cây Bạch Dương thẳng tắp, gió thổi qua ngọn cây, ào ào vang lên.

Lâm Phong nhìn dưới chân là mặt gạch sứ trắng có chút hư hại, cô đối với phòng bệnh như rất quen thuộc.

Lúc nhỏ, bà và ông của Lâm Phong đều qua đời ở bệnh viện này, trước khi họ qua đời, Lâm Phong thường đi theo cha mẹ đến thăm bệnh, ánh mặt trời vẩy vào trước sân cỏ cùng trên khóm hoa, cùng dì y tá thân thiện đi trên lối đi, cũng thích véo khuôn mặt nhỏ của cô.

Tiểu Lâm Phong vừa chui vào phòng bệnh, cùng bà và ông nói qua mấy câu, sau đó liền mở ra hộp tủ lật đồng lật tây, bà cùng ông đều không thể nào ăn được đồ, người khác thăm bệnh mang đến đồ ăn ngon đều để trong tủ. Một khi tìm được đồ mình thích ăn, cô đang cầm quả táo đỏ thắm hoặc quả lê thơm, liền chạy đến phòng bệnh tương thông trên ban công, gọi người tản bộ dưới lầu.

Cho nên bệnh viện ở trong trí nhớ Lâm Phong một chút cũng không tới tầm đáng sợ, chỉ bất quá mỗi lần cô đi theo cha mẹ cẩn thận mỗi bước đi là lúc đi ra phòng bệnh, chỉ cần cô lần sau trở lại, liền sẽ có người chờ cô, vậy mà có một ngày, những người đó biến mất, sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Không khí càng ngày càng lúng túng, Lâm Phong xoa xoa chân, trộm liếc qua sắc mặt tái nhợt của anh, ánh mắt rơi vào quyển sách trên tay anh, đó là bản nhân Dân Văn học Nhà Xuất Bản 85 niên bản Hồng Lâu Mộng, trang giấy tóc vàng, cạnh góc cũng có chút tổn hại rồi.

Lâm Phong không chuyện nói nhảm: “Thầy tới còn mang theo sách à?” Nói xong chợt muốn quát mình, cô là tận mắt nhìn anh được đưa lên xe cứu thương, nơi nào còn có thể đi lấy quyển sách mang theo?

“Không phải, là bác sĩ trực cho mượn.” Anh giống như không có phát hiện chỗ sơ hở trong lời nói của cô, lạnh nhạt nói: “Nằm quá mức nhảm chán.”

Lâm Phong “Oh” một tiếng: “Em chưa có xem qua “Hồng Lâu Mộng”.”

“Ừ?” Anh cuối cùng có chút ngạc nhiên rồi, hỏi: “Làm sao em chưa có xem qua?”

“Quá dài, mỗi lần thấy chương thứ hai liền ngủ gật.” Lâm Phong theo sự thật trả lời: “Hơn nữa nhớ tới khi còn bé có coi phim truyền hình, không thích.”

“Phiên bản truyền hình?” Anh nhú mày, cười: “Không thích sao?”

“Ừ.” Lâm Phong dùng sức gật đầu, nói đến đây, liền đồng dục: “Đoạn cuối cái chết của chị Phụng, bài hát đó cứ nhiên hoan khoái như vậy! Bất kể người ta khi còn sống như thế nào, dù sao mọi người chết rồi, sao phải hã hê như vậy? Hơn nữa dùng từ hoàn toàn không hợp, lời ca kia rõ ràng bị thương, lại còn có nhiều người thích bài hát đó, hát tới hát lui! Em vừa nghe đến thì tức! Cười nhạo sự lạc quan của người ta rất vui sao? Hừ!” Vừa nói thêm một cái kết luận: “Em vừa nhìn thấy “Hồng Lâu Mộng” liền nhớ lại những thứ này, quá tức rồi, cho nên không nhìn nổi.”

Anh rốt cuộc không nhịn được bật cười: “Thật là quá tức giận, không phải là lười đọc?”

Lâm Phong không nghĩ tới bỗng chốc bị anh nhìn thấu ý định, cười khan mấy tiếng, khoát khoát tay: “Cũng như vậy, cũng như vậy.”

Không khí rốt cuộc hòa hoãn xuống, Lâm Phong âm thầm thở nhẹ một hơi, cười chỉ chỉ trong tay anh cuốn “Hồng Lâu Mộng”: “Thầy a, em nhớ được trong phòng sách của thầy cũng có một bộ như thế này. Không nghĩ tới thầy cứ nhiên thích coi những cuốn như vậy.”

“Bộ kia a,” Giọng nói của anh vẫn nhẹ nhàng: “Bộ kia là do vợ tặng cho tôi.”

Lâm Phong ngẩn người, ngẩn đầu, vừa hay nhìn thấy đôi mắt màu hổ phách của anh trầm tĩnh như nước.

Ánh mắt của anh sáng quá đi, Lâm Phong cứ nhiên có cảm giác mình bị quang mang trong mắt anh chiếu lên có chút mở mắt không ra rồi. Cô giờ mới hiểu được ý tứ, hoảng hốt nhớ tới: anh là đã kết hôn, mặc dù người yêu ở nơi khác, cũng không có đứa con, nhưng anh đã kết hôn.

6. Chương 6

Đột nhiên thích một người, bắt đầu đột nhiên mong đợi sẽ cùng anh phát sinh những thứ không giống với người khác, đột nhiên sẽ thường xuyên nhớ tới ánh mắt sáng ngời, đột nhiên sẽ không tự giác mà đem ánh mắt đuổi theo anh.

Lâm Phong không biết cảm giác này có phải yêu hay không, anh đang tỏa sáng, bất kể anh là người phương nào, tại căn phòng tràn ngập màu lam đó, hay là trước bụi phấn bay trên tấm bảng đen, anh đều sẽ tỏa sáng, khi mắt chạm được cái bóng dáng kia thì sẽ tự động đem anh cùng tất cả cảnh vật khác đều tách ra, giống như anh được một tầng vòng sáng không thấy được vây quanh.

Là thích đi, thích, thì thế nào?

Cuối tuần, anh trở về trường học, buổi sáng ở lớp Số học, vẫn như cũ theo tiếng chuông đi vào.

Buông giáo án trên tay, nhặt lên phần viết, liền tinh tế viết từng hàng lên bảng.

Bình thường vào buổi sáng chủ khoa đều hợp với cấp trên, hết hai tiết của bọn họ, anh còn dạy hai tiết 3 ban, cả buổi trưa khóa trình đứng tràn đầy thành hàng.

Trước khi kết thúc hai tiết, thừa dịp trong thời gian giải lao, Lâm Phong chạy tới ký túc xá trường.

Đẩy cửa phòng của anh mà ngó dáo dác, Lâm Phong liền bị một thanh âm quen thuộc kinh ngạc gọi: “Lương Lâm Phong?”

Chủ nhiệm lớp bưng một bình giữ nhiệt đứng bên cạnh bàn làm việc, có chút kinh ngạc nhìn cô, ngay sau đó vẫy vẫy tay: “Tới đây, tới đây. Em chạy tới nơi này làm gì?”

Lâm Phong không nghĩ tới thầy chủ nhiệm lớp ở chỗ này, ngẩng đầu nhìn thấy các giáo viên cũng ở đây, hoặc ngồi hoặc đứng dõi theo trong giờ học lúc nhàn hạ, vừa len lén liếc qua bàn làm việc anh ngồi, vừa chấp tay sau lưng.

“Không đi học, chạy đến nơi đây làm gì?” Chủ nhiệm lớp nhìn cô đi tới, tiếp tục hỏi.

Lâm Phong cười khan mấy tiếng, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt trả lời: “Em. Cái này.” Ánh mắt thấy anh đang lảng lảng nhìn tới đây.

Mắt của anh nghịch quang, màu hổ phách trong đôi mắt cũng không có quá nhiều vẻ mặt, khoe miệng lại khê chọn, phảng phất là đang cười .

“Em tới gặp thầy giáo Hạ.” Lâm Phong hơi khê ngẩng đầu, nở nụ cười khéo léo hướng chủ nhiệm lớp: “Thầy Hạ mới ra viện, em lo lắng cho thầy Hạ chứ sao.”

“A.” Chủ nhiệm lớp tựa như nhớ ra gì, nếp nhăn trên mặt khi cười lập tức lan khắp mặt, dùng sức vỗ vỗ vai Lâm Phong, hết sức vui mừng: “Rất tốt, rất tốt, biết quan tâm thầy giáo nữa à? Thầy giáo Hạ vì các em cả ngày ôn thi mệt mỏi, cách kỳ thi chỉ còn một tháng a, chủ nhiệm như các thầy đây gấp đến độ ăn cũng không đủ.”

Vai Lâm Phong cho chủ nhiệm lớp thẳng đập đến sáng ngời, không thể làm gì khác hơn là ha ha cười.

Chủ nhiệm lớp tiếp tục cầu nhàu: “Thầy có nghe thầy Hạ nói rồi, thứ bảy em từ trên núi chạy xuống, đến bệnh viện thăm thầy Hạ. Bỏ dã ngoại, cùng thầy Hạ có tình cảm chứ? Mẹ em lúc giao em cho thầy, thầy liền nói: cho thầy Hạ phụ trách quả nhiên không sai.”

Lâm Phong khoe miệng rút ra: khi đó không phải là thầy muốn bớt phiền, thuận miệng liền kéo một người chứ?

Nghĩ như vậy, vì phòng ngừa chủ nhiệm lớp vĩnh viễn cảm khái đi xuống, nhanh chóng cười híp mắt nhắc nhở: “Trong tay thầy cầm cái gì vậy?”

“Cái này?” Chủ nhiệm lớp tỉnh ngộ, cười lắc cái ly, để trên bàn làm việc bên cạnh: “Cô của em theo phương pháp dân gian nấu gì đó, nói là đối với bệnh bao tử tốt nhất, để cho thầy mang đến cho thầy Hạ.” Vừa nói vừa mở nắp, rót một chén đưa cho anh: “Nhân lúc còn nóng mau uống.”

Anh này giờ vẫn không lên tiếng liền vội vàng đứng lên, cười nói cảm ơn, nhận lấy cái ly từ trong tay chủ nhiệm lớp lại nghiêm mặt một cái.

Lâm Phong nhìn đến chất lỏng màu đỏ sênh sếch, bấp thịch trên mặt cũng nhin không được mà co quắp một cái: “Đó là cái gì vậy thầy?”

“Canh cà chua óc heo.” Chủ nhiệm lớp trả lời, nhiệt tình hướng tới anh làm một cái dấu tay: “Thầy Hạ nhân lúc còn nóng uống đi, đừng khách khí, đối với bệnh bao tử tốt nhất.”

Sắc mặt anh tựa hồ thay đổi, liếc cái ly nắm trong tay, Lâm Phong rốt cuộc không nhin được bật cười.

Thật may lúc này mơ hồ truyền vào ký túc xá là tiếng nhạc, Lâm Phong vội vàng cúi đầu, nói: “Em vào lớp đây, hẹn gặp lại thầy Hạ. Thầy nhớ chú ý thân thể.”

Nói xong nhanh như mèo lui ra ngoài, lúc đóng cửa còn chứng kiến chủ nhiệm lớp như cũ nhiệt tâm khuyên anh ăn canh.

Từ trên lầu làm việc đi ra ngoài, từ thao trường chạy trở về phòng học, trên mặt Lâm Phong còn duy trì một nụ cười quái dị, khiến Tiểu Thiên đang hút sữa chua đi bộ từ căn tin về thiếu chút nữa đem ống hút nuốt vào trong cổ họng đi.

Cô cúi người xuống, nghiên cứu mặt Lâm Phong, ngó chừng sau mười giây đồng hồ, rất nghiêm túc gật đầu: “Cô bạn, cậu ở đây tư xuân.”

Lâm Phong tâm tình thật tốt, lười phải cùng cô cãi vã, tùy tiện phát phát tay, tiếp tục nâng đầu cười khúc khích.

Tiểu Thiên nhún vai một cái ngồi xuống, cắn ống hút, đột nhiên quay đầu hỏi một câu: “Nữ hiệp, cậu biết Tương Văn ban 3 không?”

Lâm Phong u mê lắc đầu: “Người nào à?”

“Đại biểu số học ban 3 a, cả ngày mang cặp mắt kiếng, tìm ai cũng đều cùng người đó tựa như là thiếu cô ta hai cân đậu đen không chịu trả không bằng.” Tiểu Thiên một hơi nói xong, hất tay đem cái hộp uống xong ném tới trong ngăn kéo: “Nữ hiệp, tớ đã nói với cậu, Tương Văn khắp nơi tản lời đồn, nói cậu cùng.”

“Vào lớp!” Thanh âm của giáo viên Tiếng anh từ trên bục giảng truyền đến, hướng bên này nhìn xuống.

Lâm Phong cùng Tiểu Thiên vội vàng ngừng nói chuyện, ngồi vào chỗ.

Giáo viên Tiếng anh như mưa xuân vật trơn công phu trôi miên cùng giáo viên Chính trị Sư Tử Hồng được xưng là lớp mười hai niên cấp, đều là đã đạt đến công phu cao thâm, hai tiết xong, giống như Lâm Phong bị tiếng nổ loại này thỉnh thoảng kinh vang lên hút hết người của vất vả hơn bên khóa Chính trị, đã sớm nằm ở trên bàn học mà ngủ đến nước miếng đều đã rơi ra sách.

Đợi đến buổi trưa, gấp một cái rồi lau khô nước miếng mới giỡn giỡn bò dậy dọn dẹp chuẩn bị đi ăn cơm, Lâm Phong đã ngay cả mình tên là gì cũng nhanh nhốt không rõ, chứ đừng nói tới đoạn đối thoại với Tiểu Thiên trước đó.

Trường học của bọn họ có phòng ăn nhỏ, ăn cơm cùng đánh giấc không sai biệt lắm, một lát Lâm Phong liền kéo xuống, cả tòa giáo học lâu năm như vật sống cũng chạy trốn không sai biệt lắm.

Dù sao cũng tới đoạt không kịp, Lâm Phong định ôm hộp cơm chậm rãi ở trên đường mòn sáng ngời.

Buổi trưa ánh mặt trời xuyên thấu qua khe lá chiếu vào mặt Lâm Phong, thỉnh thoảng có phiến lá rơi xuống lướt qua tai, Lâm Phong vừa đi liền hiện lên trong mắt, khóe miệng không nhịn được khơi lên, trước mắt hiện ra anh đang biến sắc trước chén canh cà chua, mang một ít hốt hoảng, lại có chút không muốn phụ lòng đồng nghiệp mà lúng túng.

Anh cũng sẽ có biểu tình như vậy a, Lâm Phong khóe miệng lại nhanh khơi lên: anh còn có vẻ mặt như thế nào đây?

Thật là chuyện tốt, từ từ đến gần một người, nhìn các bộ dạng của anh, dáng vẻ anh cười khơi lên mắt, dáng vẻ anh buồn cười vừa có thể tức giận cau mày, dáng vẻ anh lẳng lặng đưa ánh mắt ném tới, còn có bộ dạng anh có chút bối rối. Anh sẽ có nhiều hơn dáng vẻ đi, từng điểm một, chờ cô dùng mắt từng bước từng bước đi đến thấy, giống như cô lấy tay nhặt lên từng mảnh từng mảnh lá vàng rụng, vô luận người, cũng chân thật có thể thấy được, chạm tay là được.

Nụ cười Lâm Phong từng điểm từng điểm tràn ra: hôm nay là thứ hai đi, cô buổi chiều liền có thể nhìn thấy anh đi qua hành lang thật dài, hành lang như rải đầy trời chiều, đẩy ra cửa gỗ có vết dấu loang lổ theo năm tháng, đi vào căn phòng tràn ngập màu lam, thật là hảo.

Đột nhiên hiện lên cái gì thật nhanh chạm mặt, khơi dậy một hồi dồn dập khí lưu, mu bàn tay Lâm Phong đau nhói, đó là một bóng dáng đang chạy, nổi điên giống nhau đều chạy về phía Lâm Phong, gió thổi nâng vạt áo đồng phục của anh ta, giống như bay phất phới.

Một bóng dáng vội vã chạy tới, Lâm Phong nhận ra đó là nam sinh thuộc ban của bọn họ, học sinh cho dù đang học là chức hội lý, bắt được vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Người nam sinh kia cơ hồ không để ý tới việc trả lời cô, bình thường luôn là một người lão thành ổn trọng, lại kéo cô một đường chạy chậm ở trong sân trường: “Đừng kéo tôi, đừng kéo tôi, xảy ra chuyện lớn. . . .”

“Đại sự gì?” Lâm Phong nhất quyết hỏi không tha, mắt thấy người nam sinh kia đã kéo cô đến nhà trọ giáo viên ở tầng năm tầng sáu, càng không giải thích được.

“Có người muốn nhảy lầu!” Nói năng có khí phách hô to một tiếng, bắt tri bắt giác, trước nhà trọ Nhất Đại đã giúp tụ họp học sinh cùng giáo viên, trong đám người không biết ai quát lớn một tiếng: “Có người muốn nhảy lầu!”

Lâm Phong lẳng lẳng buông tay áo nam sinh kia ra, nhìn về phía đỉnh nhà trọ giáo viên, che bóng ở bên trong là một bóng dáng nhỏ, quyết tuyệt mà cô độc.

Cô bé kia đứng ở trên cao, tròn kính phản xạ lên hỏa một loại ánh sáng, cô bé nắm chặt quả đấm, tựa hồ đã dùng hết sinh mạng tựa như duệ thanh hồ hào: “Em muốn gặp thầy giáo Hạ! Em muốn thấy thầy giáo Hạ! Em thích thầy! Em thích thầy Hạ!”

Em thích thầy. Em thích thầy Hạ.

Nhanh như mưa sa giống nhau mà nện ở trong đám người rậm rạp chẳng chịt.

7. Chương 7

Em thích thầy.

Có người nói ra trước cô.

Những tiếng ồn ào bên tai giống như bị tách ra, biến thành âm thanh xa xôi vang lại, cô thần thờ quay đầu, nhìn thấy anh từ đường mòn kia chạy tới.

Anh giống như mới từ phòng làm việc chạy tới, bộ mặt sốt ruột.

Anh chạy rất nhanh, đến gần đám người vây xem bên ngoài liền ngừng lại, dựa vào cây khô bên đường mà cúi người.

Giữa trưa ánh mặt trời màu trắng xuyên thấu qua bóng cây chiếu lên mặt anh, trên trán anh, tóc anh đều ướt, giọt mồ hôi theo gương mặt chảy xuống.

Anh hít sâu một hơi, hơi chặt vật ngắc đầu lên, tựa hồ là muốn nhìn lên trên sân thượng, cũng đang trên đường ngừng lại.

Lâm Phong liền đứng ở đường bên kia, mặt chôn ở một mảnh trong bóng cây, lẳng lặng nhìn anh.

Một cơn gió không biết từ nơi nào thổi đến, trên đầu cành cây hộc lá vàng ung dung phiêu trên không trung, rơi xuống đất, rả rích, thanh âm giống như một trận mưa.

Lâm Phong liếc mắt chớp mắt, mắt lại còn ướt, không nhìn rõ thứ trước mắt —— em thích thầy, nói ra đi, tại sao muốn nói ra?

“Thầy Hạ!” Cô gái đứng trên sân thượng kia là Tương Vân bên lớp 3, xa xa nhìn thấy bóng dáng của anh, trong thanh âm đột nhiên tăng thêm tiếng nức nở: “Thầy Hạ, thầy Hạ.”

Đi theo phía sau anh là thầy chủ nhiệm lớp thở hổn hển chạy đến, giáo viên ký túc xá đã đứng dưới từ lâu, càng ngày càng có nhiều người vọt tới, ngay cả trên đường cũng chật ních học sinh cùng giáo viên.

Trong đám người đột nhiên truyền đến tiếng kêu, Tương Vân lại chạy ra trước một bước, một chân đã có một nửa bàn ở bên ngoài, cô bùm mặt, cố chấp từng lời nhắc lại: “Em thích thầy Hạ, em rất thích thầy Hạ. Thầy tại sao không thích em?”

Tiếng khóc của cô là mờ mịt, bốn phía sợ hãi đều kêu dừng lại, hoàn toàn yên tĩnh.

“Ha ha.” Không biết là người nào, nhẹ nhàng cười một tiếng.

Đây là cười nhạo, tràn đầy khinh thường, giống châm biếm, xẹt qua màng nhĩ, đâm tới trong thịt da.

Anh bỗng nhiên ngẩng đầu lên, há miệng ra, nhưng không có phát ra bất kỳ thanh âm gì, ngón tay nắm chặt cây khô, một cái tay khác rút cuộc không nhịn được, nắm chặt tay chống đỡ bên hông.

“Câm miệng!” Lâm Phong chợt quay đầu lại, kéo thẳng cổ họng rống lên một tiếng: “Con mẹ nó câm miệng cho ta!”

Nam sinh bật cười kia chính là học sinh cùng khối, quay đầu lại há to miệng mà nhìn Lâm Phong.

Lâm Phong hung tợn liếc anh ta một cái, phất tay xô đám người trước mắt ra, nhấc chân hướng sân thượng chạy lên.

Trước hành lang học sinh rối rít nghiêng người, Lâm Phong xông đến thật nhanh, chốc lát cũng không nghĩ đã đến sân thượng.

Tương Vân cũng nhìn thấy dưới lầu xôn xao, thấy Lâm Phong đi lên, lại xê dịch, khàn giọng kêu: “Đừng qua đây, đừng qua đây.”

Lâm Phong căn bản không nhìn, mấy bước liền đoạt đi qua, nín lấy cổ áo của cô bé chặn ngang, hất tay đều là hai bàn tay.

Mắt kiếng của Tương Vân rớt ra, hoàn toàn bị choáng váng, sững sờ nhìn Lâm Phong, trên mặt còn có vệt nước mắt.

“Con mẹ nó em còn phải diễn kịch tới khi nào?” Lâm Phong lấy khí thế mấy năm trước cùng nam sinh đánh nhau ra, lắc cổ áo cô bé rống: “Cảm thấy nhảy lầu rất giỏi? Vậy thì nhảy đi! Liền nhảy thẳng xuống dưới đi! Cảm thấy trước mặt mọi người thổ lộ rất tài giỏi? Em nghĩ giáo viên sẽ làm sao bây giờ? Em khiến thầy Hạ ở trong trường trở thành ngu ngốc sao? Trong đầu em là óc heo à?”

Phía dưới cười ầm lên.

Lâm Phong một ngón tay chỉ xuống lầu dưới, uy phong: “Cấm cười!”

Nói xong rồi quay đầu như cũ đối với Tương Vân rống: “Chính em muốn chết thì đừng khiến người khác thêm phiền được không? Em muốn nhảy liền leo đến núi cao, đứng trên cao mà nhảy xuống, rơi ngay cả xương tìm khắp nơi cũng không tìm được một khối, cũng không phiền toái người khác nhặt xác cho em, em đứng nơi này là cho ai nhìn? Em thích người khác là như vậy sao? Em đừng làm người ta mất mặt!”

Tương Vân là sững sờ, lầu dưới bọn học sinh rút cuộc chậm chạp tới, bắt đầu linh linh tán tán ồn ào lên.

Sự kiện nhảy lầu trở thành kịch hay.

Trên cánh tay Lâm Phong đột nhiên truyền đến một lực rất lớn, còn chưa có phản ứng kịp thời thì cả người đã dọc theo tầng thượng bị kéo ra, ngay sau đó liền bị ném tới xi măng trên tầng thượng.

Anh một tay một, đem các cô cả hai kéo xuống mái nhà, xoay người dùng cánh tay chống đỡ, đem các cô đều gắn vào khuỷu tay, thanh âm phát run: “Cũng đừng náo loạn cho tôi!”

Lâm Phong sững sốt một chút, có hồi không quá thần, mới vừa rồi đứng ở nơi đó, một cước bước đi ra, là có thể trên lầu cao mười mấy mét té xuống, Lâm Phong đứng ở trên đó chân liền lạnh ngắt lão đảo, nói cô không sợ hãi đó là giả.

Cùng cô song song té ở trên nóc phòng, Tương Vân đột nhiên khóc, cô bé che mặt, ô ô khóc đến hết sức thương tâm.

Anh thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu thấp, cánh tay chống lên mặt đất có chút phát run, lại như cũ không chịu buông ra, giọng chậm, ngữ điệu có chút không tự tại mà an ủi: “Đừng sợ, đừng sợ, không sao.”

Tương Vân khóc càng to hơn.

Lâm Phong nở nụ cười hắc hắc ra ngoài: “Thầy, em cũng không phải là muốn nhảy lầu, không cần đem em đè xuống đất đi.”

Anh nhìn Lâm Phong một cái, giọng nói so với mắng chửi người ngu ngốc lúc này cũng không khá hơn chút nào: “Em có bản lĩnh gây phiền phức, so nhảy lầu còn dọa người hơn!” Vừa nói vừa dời tay đi, đem Lâm Phong theo cánh tay thả ra.

Hiệu trưởng, phó hiệu trưởng, thầy chủ nhiệm đã sớm vội vã chạy tới rồi, từng người thở hồng hộc, mặt xanh mét bên cạnh, lúc này không nói hai lời, vây quanh hô kéo một cái, ngay cả kéo chứ không đỡ, chỉ sợ Tương Vân một nghĩ không thông, lại làm ra chuyện gì đó.

Mới vừa rồi hiệu trưởng báo cảnh sát, một nhóm người còn không có từ trên nóc lầu đi xuống, mấy chiếc xe cảnh sát liền vội vã cảnh sát chạy tới. Hiện tại người mặc dù đã cứu đi xuống rồi, nhưng vẫn là phải làm ghi chép, hiểu rõ là tình huống gì, Lâm Phong chủ yếu là người tham dự, cũng bị mời vào phòng làm việc trả lời mấy vấn đề không liên quan.

Như vậy một vòng làm ầm ĩ đi xuống, chẳng những sớm đã qua thời gian ăn cơm trưa mà giờ học buổi chiều cũng đến.

Lâm Phong cúi đầu nhìn mấy cảnh sát rất có trách nhiệm ra ngoài, đang ở trong hành lang thấy thầy chủ nhiệm.

Thầy chủ nhiệm đứng ở cửa phòng làm việc, ngoắc ngoắc tay kêu cô, trên mặt thần sắc cũng tối, Lâm Phong vội vàng chạy tới kêu một tiếng: “Chào thầy.”

Thầy chủ nhiệm vỗ vai cô đem cô hướng trong phòng làm việc đi tới: “Đói bụng không, còn không có ăn cơm đi.” Vừa nói xong hướng bên trong cửa hỏi: “Thầy Hạ thế nào rồi? Còn không thoải mái?”

Anh cũng đang ngồi trong phòng làm việc, đang cúi đầu tựa vào bàn làm việc nghỉ ngơi, nghe được lời hỏi thăm liền ngẩng đầu cười cười: “Đã tốt hơn nhiều.”

“Thôi đi, nhìn sắc mặt giống như quỷ vậy.” Thầy chủ nhiệm không chút khách khí phản bác lại, đi tới trước bàn làm việc, thuận tay liền mò ra một gói thuốc lá rút ra đối một điếu.

Lâm Phong đi theo thầy chủ nhiệm từ trước người thầy đi qua, thủ thế ở trước mặt anh mà cười hì hì: “Thầy a, môi thầy trắng bệch màu sắc rất đẹp nha.”

Anh trợn mắt nhìn Lâm Phong một cái, bộ mặt bất đắc dĩ: “Bớt nhiều chuyện đi!”

Thầy chủ nhiệm cầm điếu thuốc vểnh chân ngồi ở sau bàn làm việc, từ bên cạnh kéo qua một cái ghế ý bảo Lâm Phong cũng ngồi xuống, nói: “Tôi với vợ tôi đã nói qua, nên để cho vợ tôi đem cơm đến.”

“Thật tốt quá, em thích nhất món hầm cách thủy của vợ thầy.” Lâm Phong sau khi qua lại với thầy chủ nhiệm ăn mấy bữa, biết vợ thầy tay nghề tốt không phản đối, trước mắt lập tức sáng ngời, bụng cô cũng mau đói quá rồi.

Anh vừa cười vừa đứng lên: “Thật sự là phiền vợ thầy rồi.”

Thầy chủ nhiệm liếc anh một cái, hôm nay nói chuyện đặc biệt không khách sáo: “Anh biết phiền toái là tốt, bảo anh nằm ở bệnh viện quá hai ngày một chút anh không chịu, nhìn, vừa trở về đã gây chuyện như vậy?”

Anh cười khổ một tiếng, lại có chút trẻ con cãi chày cãi cối: “Tôi làm sao biết có thể xảy ra loại chuyện này? Tôi mà biết trước thì tôi đã là tiên rồi.”

Thầy chủ nhiệm nhếch miệng cười một tiếng: “Cũng biết chính mình không phải là thần tiên? Tôi xem anh không phải trở tài cậy mạnh thật cao hứng?”

Anh buồn không nói.

Lâm Phong nghe lấy làm kỳ quái, không nhịn được hỏi thầy chủ nhiệm: “Thầy Trần, thầy Hạ gọi vợ thầy là cô à?”

Thầy chủ nhiệm ha ha nở nụ cười: “Thầy Hạ của em nhưng cũng là học sinh của thầy, nhớ năm đó cũng là vì viết văn chạy đến phòng làm việc cùng thầy gây gỗ, khí thế cùng em cũng không kém đâu.”

Lâm Phong kinh ngạc mở to hai mắt: “Thầy Hạ cũng cùng thầy cãi nhau sao?”

Thầy chủ nhiệm cười: “Thế nào, nhìn không giống? Thầy làm giáo viên nửa đời, chỉ có hai học sinh cùng thầy cãi nhau.”

Lâm Phong đầu tiên là sững sờ, tiếp đến ha ha cười ngây ngô .

Không biết anh là đang ngượng ngùng hay còn chưa phải thoải mái, mà khóe miệng giật giật, chống đầu nằm ở trên bàn.

Nói một lát, vợ thầy chủ nhiệm liền mang hai hộp tiến vào, nhìn thấy anh liền hô to với vẻ mặt quan tâm

Lâm Phong biết vợ thầy chủ nhiệm là người nhiệt tâm, giúp đỡ đem hộp giữ nhiệt nhận lấy, bên trong quả nhiên đều là món canh ăn, đều là nóng hổi hấp mới vừa làm xong .

Thầy chủ nhiệm bận bịu tựa hồ cũng không có ăn cơm, ba người liền thừa dịp vội vã ăn cơm.

Tinh thần anh cũng khẩu vị cũng không tốt, trước khi ăn cơm nuốt đầy thuốc bao tử cùng thuốc giảm đau, căn bản là không có ăn bao nhiêu đồ, cơm nước xong liền bị thầy chủ nhiệm cưỡng chế đi về nhà nghỉ ngơi.

Lâm Phong đã nghỉ một tiết, vội vàng chạy về lớp trước tiết thứ hai.

Buổi trưa lớn như vậy bỗng lộ một cái mặt, bạn học cùng lớp không thiếu được cái nhìn chăm chú, Lâm Phong làm mặt dày chỉ cho là mình thanh xuân xinh đẹp sức quyến rũ vô địch, trong ánh mắt dày đặc của mọi người mà đi đến chỗ ngồi ngồi xuống.

Ngồi cùng bàn Tiểu Thiển lần này đổi ánh mắt sùng bái quan sát Lâm Phong, nhìn cô ngồi xuống, ở một bên cảm thán: “Nữ hiệp, cậu lần này thật là mạnh bạo nha. Đầu óc Tương Vân thật có vấn đề nha, ban ngày nào loạn đòi nhảy lầu, con bé đi khắp trường rêu rao quan hệ giữa cậu và thầy Hạ có mờ ám.”

Không trách được hai lần trước Tiểu Thiển cùng cô nhắc tới anh, về mặt đều có chút là lạ, Lâm Phong “Cắt” một tiếng, rồi rút ra bài thi muốn dùng, thuận miệng nói: “Tớ với thầy Hạ quan hệ thực bình thường, lại không cái gì, thích nói như thế nào thì nói.”

Tiểu Thiển liếc mắt gật đầu: “Đúng, đúng, còn nói người khác, chính con bé thầm mến thầy đi, liền liếc mắt bịa chuyện người khác.”

Lâm Phong lười biếng đem bài thi để lên bàn, chợt có chút sững sờ.

Là không có cái gì đi, không có gì, chẳng qua là nhìn đến anh so với thấy người khác cũng cao hứng mà thôi, chẳng qua là nhìn lưng anh có chút muốn ôm mà thôi, chẳng qua là luôn muốn thay anh vuốt chân lông mày vì nhìn đau mà nhử lại. Những thứ khác cũng không sao rồi.

Lâm Phong có chút thần thờ mở ra bài thi Chính trị, toàn bộ một tiết, giọng vang của giáo viên Chính trị nện ở màng nhĩ, oanh đầu làm đau.

Sau sự kiện nhảy lầu, cha mẹ Tương Vân ngày đó chạy tới trường học, chứng thật Tương Vân uất ức, dẫn con bé về nhà nghỉ ngơi.

Trường học liền sợ gia đình học sinh tìm đến gây phiền toái, nếu đối phương không nói gì, dĩ nhiên là rất thích toan tính chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, liền không hề nhắc đến chuyện này.

Anh sau hôm ấy, xin nghỉ hai ngày, buổi học thêm của Lâm Phong cũng nghỉ hai buổi, đợi đến thứ năm quay về, sắc mặt đã tốt lên rất nhiều.

Lần thi thứ nhất càng ngày càng gần, cả lớp mười hai chuẩn bị tinh thần trước khi thi, chuẩn bị không tốt cũng phải tham gia, loay hoay bận rộn đến mức thần trí mê man.

Bình thường không nhìn ra được, hôm nay tất cả học sinh cũng bị cuộc thi làm cho bề đầu sứt trán, anh mang theo khóa hai ban, bọn học sinh thế này mới ý thức được thường ngày bị anh bức hoàn thành những nhiệm vụ kia không phải là uống phí, so sánh với các lớp khác thì học sinh đều gặp trắc khâm kiến trữu (khó khăn) rồi, bọn họ có thể ứng phó Phô Thiên Cái Địa (ùn ùn kéo đến) của cường hóa huấn luyện mà có thể thông dong là vì nắm khá chắc rồi.

Tựa hồ là ý thức được điểm này, hôm nay thái độ của các bạn cùng lớp so với trước kia nhiệt tình hơn nhiều, chẳng những khi đi học với một đôi mắt càng thêm nghiêm túc, sau khi tan lớp cùng thời gian tự học, chỉ cần anh xuất hiện ở trong phòng học, một đám người như hoa lạp bắt một cái tài liệu cùng diễn thân vầy lại thảo luận, Hồ Miếu đã từng không phục anh luôn là người xông lên đầu tiên.

Hồ Miếu bây giờ đã nhiều lần cầm số học cao phân, kể từ khi cậu ấy bị mắng, Vô Thanh Vô Tức (không có âm thanh, không có hơi thở), thường ngày luôn là một bức bề nghệ người điên giá thể chúng sanh để bản chất của mình chân chính có thể cuồng tư.

Bất quá ít nhất Số học có lên, Lâm Phong vĩnh viễn cũng không có bản chất cuồng tư, cô học thêm nhiều ngày như vậy, mặc dù cảm giác là mình học không ít thứ, đề cao thành tích còn chưa phải rất rõ ràng, trong khoảng thời gian này cô ngay cả tiểu thuyết võ hiệp cũng rất ít đọc, cả ngày giống như nổi cơn điên ôm đề Toán tính toán viết viết. Mỗi lần học thêm, cũng đều lôi anh ra hỏi lung tung này kia, nửa thời gian học thêm ngắn ngủn, hỏi anh tới mức thời gian nghỉ cũng không có, chớ đừng nói chi là có thời gian giống như trước kia thảnh thơi nói vài lời nói xấu.

Cuộc sống cứ như vậy một ngày một ngày trôi qua, vừa bình thản vừa khẩn trương, trừ học tập cùng học tập, có rất ít thời gian suy nghĩ đến chuyện khác, Lâm Phong không biết cái này có thể gọi là phong phú không.

8. Chương 8

Kỳ thi cả năm gấp trôi qua được nghỉ hai ngày, qua chủ nhật, sau đó một tuần mới tựu trường đi học, Lâm Phong đúng hẹn vào xế chiều thứ hai đi học thêm chỗ anh, anh khó được cười, từ trong một xấp bài thi rút ra rồi để lên bàn: “Kỳ thi.”

Cầm lên phần bài thi, số điểm: 112, Lâm Phong đem bài thi lật qua lật lại nhìn hai lần, có chút không tin tưởng mình có thể thi tốt như vậy: “Đây thật là bài thi của em?”

Anh cười: “Thế nào không phải là bài thi của em? Em trong khoảng thời gian này rất cố gắng, thành tích được như thế cũng không cần phải làm như vậy.”

Lâm Phong ha ha cười, vẫn còn cẩn thận nhìn bài thi, mừng rỡ có chút ngu ngốc.

Tâm tình của anh cũng rất tốt, vừa cười cười: “Chúng ta hôm nay liền sửa lỗi bài thi của em là được.” Dừng một chút mới nói tiếp: “Em bây giờ cũng không cần học thêm nữa rồi, lần này coi như buổi cuối cùng.”

Lâm Phong ngẩng đầu nhìn anh, thu hồi bài thi cười cười: “Sửa bài thi cũng không cần nhiều thời gian như vậy. Đây chính là buổi cuối, chúng ta trước tiên là nói về điểm khác đi.”

Anh trầm mặc một chút, cư nhiên mỉm cười gật đầu: “Được rồi, vậy trước tiên nói điểm khác.”

Lâm Phong xoa xoa đôi bàn tay, con ngươi đi lòng vòng, đột nhiên cười ha ha mở miệng: “Thầy có biết hay không lớp chúng ta có thật nhiều người bảo thầy là băng sơn?”

“Băng sơn?” Anh lập lại một lần nữa, trên mặt có chút buồn cười: “Đều là gọi như vậy hay sao?”

“Không sai biệt lắm, dù sao nữ sinh cũng gọi như vậy.” Lâm Phong cười, thuận thủy thôi chu (như nước đẩy thuyền) liền hỏi: “Thầy rất lạnh lùng a, dọa cho nữ sinh sợ cũng không dám nhìn mặt của thầy, ban đầu cùng vợ thầy rất cuộc là tại sao quen biết?”

Anh dừng một chút, trong đôi mắt màu hổ phách có nhiều điểm ôn nhu: “Chúng tôi rất bình thường, là tại Đồ Thư Quán của trường học mà biết.” Vừa nói đột nhiên cười: “Nói có chút buồn cười, lần đó tôi ở Đồ Thư Quán dạ dày không thoải mái, đột nhiên bên cạnh có một cô gái đi tới, nhắm đầu vào liền hỏi tôi viêm dạ dày là cặn bễ ngoài tính hay héo rút tính hay là đầy đặn tính, có vẻ chuyên nghiệp, tôi còn tưởng rằng cô ấy là sinh viên trường y.”

“À? Vợ thầy bây giờ là bác sĩ à?” Lâm Phong cảm thấy hứng thú hỏi tới.

“Không phải, chuyên ngành chính của cô ấy là quản lý thương mại.” Anh cười lắc đầu: “Sau khi chúng tôi qua lại, tôi mới biết cô ấy bình thường thích ở trên mạng tìm kiếm, cô thường vào các diễn đàn, trong tiểu thuyết vai nam chính bình thường cũng bị hành hạ đến tương đối thảm, không phải là bệnh tim chính là tuyệt chứng, cô ấy rất thấu hiểu, đối với các loại bệnh cũng rất quen thuộc.”

Lâm Phong cười ha ha, cảm thấy mở rộng tầm mắt: “Còn có diễn đàn như vậy a, thật là kỳ quái.”

Anh cũng cười, nhìn ánh mắt Lâm Phong bởi vì nụ cười có vẻ sáng sủa: “Phải không? Lần đó em nói ra phương pháp ngăn chặn bệnh viêm dạ dày, tôi còn tưởng em là khách quen của diễn đàn đó nữa.”

Lâm Phong ho thanh một tiếng, có chút ngượng ngùng cười cười: “Vợ thầy thật thú vị nha.”

Anh nhẹ nhàng cười, trên mặt có chút không thể làm gì: “Ừ, tinh thần tràn đầy đã có thời điểm để cho tôi không lời nào để nói.”

Lâm Phong ha ha cười, liếc về giá sách ở bên cạnh, trên đó là bộ sách “Hong Lou Meng” với trang giấy đã ngả vàng, mà nói: “Bộ này có phải hay không là chính vợ thầy đưa cho thầy? Em còn tưởng rằng đưa Hong Lou Meng cho bạn trai, nhân vật tiên nữ nhất định là cá không biết nhân gian khói lửa.”

Anh lại bật cười: “Cái gì nha, bộ sách này là của papa cô ấy khi còn bé đưa làm quà sinh nhật, chính cô ấy căn bản là không có đọc xong, không nên bắt tôi mang theo bên người, nói là bản này hiện không thể mua được nữa, chờ thêm mấy thập niên chính là bản đồ cổ tốt nhất, muốn để lại cho con cháu làm đồ gia truyền, tôi thật sự không có cách nào ngăn cô ấy.”

Lâm Phong ha ha cười: “Vợ thầy thật thú vị, em xem hiện tại cũng chỉ là khắp thế giới đều là bản giống nhau, chờ biến thành đồ cổ là tốt nhất, mấy thập niên nhất định không được, muốn mấy trăm năm mới được.” Vừa nói nhún vai một cái, cười nhỏ giọng nói thêm câu: “Nói không chừng vợ thầy chỉ là muốn thầy lưu lại đồ của cô ấy mà thôi.”

Anh nở nụ cười, khóe mắt gầy ra mấy con thiều thiều nếp nhăn trên mặt khi cười: “Chắc vậy.”

Trầm mặc một chút, Lâm Phong tiếp tục cười hỏi: “Vậy bây giờ vợ thầy đang ở chỗ nào? Thầy và vợ thầy không ở cùng nhau à?”

“Cô ấy ở lại thành phố nơi chúng tôi học, công việc cũng rất bận.” Anh cười: “Cô ấy chung quy la hét nói muốn từ chức quay về đây làm vợ của tôi, như vậy sao được.”

“Thành phố của thầy học? Đẹp không?” Lâm Phong hơi tò mò hỏi.

“Không tệ, chính là sẽ có bão cát.” Anh cười.

Vừa nói chuyện, Lâm Phong vừa đứng lên, nhìn anh cũng không cự tuyệt, liền hơi tò mò từ trên tủ sách rút ra quyển “Hong Lou Meng”, thật sự là rất cũ kỹ, trầm diện diện cầm ở trong tay, trên chóp mũi lại có thể nghe thấy được mùi hương nhạt thuộc về loại sách cũ.

Lâm Phong cẩn thận mở ra, trên sách là mấy chữ viết tay nghiêng nhỏ: sách của Ngô Tiểu Vũ.

Ngô Tiểu Vũ, là tên vợ anh thôi.

Lâm Phong quay đầu lại hướng anh cười cười, gấp sách lại, để trên giá sách, lại trở về trước bàn ngồi xuống.

Nói xong những thứ này, Lâm Phong liền chọn rất nhiều chuyện khôi hài trong lớp nói, vì vậy nửa giờ của buổi học thêm cuối cùng có một giờ đều là hai người bọn họ đang nói đùa, cuối cùng cứ thế mà bắt đầu sửa đề, biểu tình cho nên cũng cố giữ được, đều là Lâm Phong thỉnh thoảng lại nói chọc cười trong phút giây đem đề kể xong.

Bắt đầu không thể nào vui vẻ, kết thúc nhất định là muốn tất cả vui vẻ.

Học thêm kết thúc, hơn nửa học kỳ lớp mười hai rất nhanh cũng liền kết thúc, Lâm Phong qua một kỳ nghỉ đông thật tốt, cả ngày phàn ăn mập lên một vòng, sau khi tựu trường liền chia vào chỗ đầy đủ của các gương mặt cũ, bốn phía vừa nhìn, mặt của mọi người đều cùng cô không sai biệt lắm, toàn bộ lớn Nhất Hào.

Nửa học kỳ sau của lớp mười hai trôi qua quả thật gọi thật nhanh, kể từ khi trường học biến thái ở trên phòng giáo học trôi lại một bức Đại Hoành viết lên: “Cách kỳ thi tốt nghiệp trung học còn có XX ngày” sau, thì trôi qua càng mau.

Thời gian bắt đầu đếm ngược, trong lớp những học sinh cá biệt, cũng bắt đầu ứng dụng bảng thời gian cực kỳ hung hãn ba phút giải quyết điểm tâm, năm phút đồng hồ giải quyết cơm trưa, bốn phút giải quyết cơm tối.

Áp lực chỗ nào cũng có, Lâm Phong cũng không dám chậm trễ, cũng bắt đầu cố gắng học tập, biến thành bộ dạng khi đi học mắt đều nhìn chăm chăm thầy giáo, lúc tan lớp đuổi theo, cái mông chạy như phần tử tích cực, lần đó ở trong sân trường nhìn đến anh, rất kích động xông tới, thật xa xoi liền kêu: “Buổi sáng thầy nói cái đề kia...”

Thời gian cứ như vậy qua thật nhanh.

Cho đến lần thi thử cuối cùng trong trường, thấy mẹ lo lắng ra mặt, còn Lâm Phong có chút đang ở trong mộng.

Lớp mười hai, cứ như vậy qua hết rồi.

Kế tiếp chính là điền bảng nguyện vọng chờ thành tích, nếu không thì thỉnh thoảng đi chạy đến trường học. Lâm Phong mỗi lần đi, luôn luôn cầm theo một quyển tạp chí hoặc là tiểu thuyết, chuyên nghiệp lật ra mục lục vừa nhìn, dù sao hiện tại cũng không còn người cai quản cô.

Ngày này hiểu như muốn có vẻ ngoài là cỏ điền đi, Lâm Phong nhìn phòng làm việc của thầy chủ nhiệm chen lẫn đều là người, lưỡng trước chính mình dù một lúc có chen cũng không vào được rồi, liền mang cái băng chạy đến trên hành lang gác chân rồi lật bản tạp chí kia ra nhìn.

Đó là một quyển huyền hoặc tạp chí, mở sách phần đầu tiên của tiểu thuyết là một bài viết về chuyện xưa của loài quỷ, nói về một cô gái quỷ như thế nào rồi như thế nào quỷ rũ một giáo viên dạy học, viết hết sức hương diễm, Lâm Phong nhìn một chút, liền chìm vào câu chuyện.

Không biết qua bao nhiêu thời gian, Lâm Phong lật tới trang cuối, bên tai nghe được một âm thanh trầm thấp quen thuộc vang lên: “Lương Lâm Phong, thế nào vẫn chưa về nhà?”

Lâm Phong ngẩng đầu đứng dậy, trong hành lang người của không biết đã đi vô ích, hoàng hôn trời chiều xuyên qua hành lang dài, vấy vào dưới chân, anh đứng dựa vào giữa trời chiều, khóe miệng mang theo một nụ cười không dễ cảm thấy.

Lâm Phong đột nhiên phát hiện, lần đó bị anh phát hiện cô đang dạy thầy của anh ở lâu trên hành lang nhảy ô vuông, khóe miệng anh cũng có như vậy một tia không nhìn kỹ liền cảm giác xét không ra đó là nụ cười.

Thì ra là không biết từ lúc nào, cảm xúc mờ ảo kia không đến nhưng đến gần để xem liền cảm giác xét không tới nó, giờ thì cô đã có thể hiểu.

Lâm Phong ngẩng đầu cười: “Lập tức trở về.”

Anh gạt đầu, trong thanh âm mang một ít nụ cười, giống như bình thường thầy giáo cùng học sinh nói chuyện: “Nhanh về nhà đi, đừng làm cho gia đình lo lắng.”

Lâm Phong gạt đầu: “Ừ,” Nói xong bồi thêm một câu: “Cảm ơn thầy.”

Anh khời lên khoe miệng: “Lúc nào cũng lễ phép như vậy.” Nói xong phất tay một cái, đi trước, bóng dáng xuyên qua hành lang dài, xoay người, biến mất ở cửa ra.

Lâm Phong cúi đầu, yên lặng giờ lên tạp chí trong tay, chuyện xưa đã chuẩn bị kết thúc, nhân vật cũng nên tan cuộc.

Lâm Phong khép lại tạp chí, dời băng ghế trở về phòng làm việc, các thầy giáo cũng đều đi, còn dư lại hai ba người, đều vội vàng sau bàn làm việc.

Lâm Phong cất xong cái băng ngồi, lượm cái bàn ngồi xuống, bắt đầu điền tờ nguyện vọng, trường học chuyên nghiệp Lâm Phong là xem qua mấy trăm lần, đã sớm đọc lâu lâu, hiện tại từng bước từng bước điền lên, đều là cô đánh giá khẩu chặt rồi phân áp tốt.

Một quyển ba, hai bản ba, điền xong Lâm Phong đếm một chút, sáu trường học, không có một trường nào chính là thành phố khi anh đi học, cái đó sẽ có bảo cát, lại sạch sẽ mà biết rõ đó là thành phố Bắc Phương.

Mùa hè kết thúc, Lâm Phong mang theo sách đi đến một thành phố Phương Nam.

Sau khi học đại học bạn bè cũng dần dần ít liên lạc, lễ mừng năm mới khi về nhà Lâm Phong vẫn còn ở trong lớp đề cập tới việc muốn đi thăm thầy chủ nhiệm lớp 12, được rất nhiều người đáp lại, tuy nhiên khi chân chính thương lượng thời gian thì mọi người lại nói bẽ bộn nhiều việc rồi dùn đẩy trốn tránh, chuyện cũng liền quên đi.

Nghỉ hè năm nhất, Lâm Phong cả ngày lên mạng ở trong nhà ngủ, thỉnh thoảng có ngày nào đó bị một dì tới cửa gặp mặt mới kéo ra ngoài, nhờ cô đem đồ đến cho con gái của dì ấy đang đi học ở trường học.

Dì kia là bạn học cũ của mẹ Lâm Phong, cùng Lâm Phong tình cảm cũng rất tốt, con gái của dì cùng Lâm Phong từ nhỏ cùng nhau chơi đùa cho đến lớn, không sai biệt lắm coi như chị em ruột, cho nên Lâm Phong cũng không từ chối, đạp xe đạp đi rồi.

Em kia của Lâm Phong thì ra cũng là đi học trung học năm hai, qua nghỉ hè lớp mười hai, vì vậy 8 nguyệt phân liền thật sớm tựu trường đi học.

Lâm Phong quen việc dễ làm, không nhiều thời điểm đã đến trường học.

Lúc này còn là thời gian lên lớp, Lâm Phong biết trường mình đi học không cho phép khách đi vào, liền chủ động đem xe đạp dừng ở một bên, ôm đồ chạy đến trong phòng gác cửa chờ.

Chú bảo vệ cùng Lâm Phong đã sớm thân quen, thấy cô trở lại, lại còn nhận được đây chính là cô bé thường xuyên đi học trễ, nhiệt tình cất mấy khối dưa hấu cùng cô nói chuyện phiếm.

Lâm Phong ăn dưa hấu, cứ vui vẻ ha ha cùng chú bảo vệ nói đến mình và tình hình hiện tại của mấy giáo viên ở trường, trò chuyện hàn huyên một chút tới cao hứng, thuận miệng hỏi một câu: “Thầy Hạ dạo này sao rồi?”

Chú bảo vệ có chút nhớ nhưng không nổi: “Thầy Hạ? Thầy Hạ nào?”

“Phải” Lâm Phong ngẩn người, đột nhiên phát hiện, đây là lần đầu tiên mình nói ra tên của anh đi?

“Hạ Thần.” Lâm Phong ngậm dưa hấu cười cười: “Lớp mười hai ba cùng lớp mười hai bốn giáo viên Số học, giáo viên Hạ Thần.”

“Thầy Hạ?” Chú bảo vệ bừng tỉnh hiểu ra: “Thầy Hạ đã sớm không còn ở trong trường nữa, khi các cô cậu tốt nghiệp đã đi rồi.”

“Đi đâu vậy?” Lâm Phong hỏi tiếp.

“Thầy ấy đi học nghiên cứu sinh ở cái trường đại học kia.” Chú bảo vệ cười: “Cụ thể thế nào bác không rõ lắm, nói chung đã đi rồi.”

Tiếng chuông reo tan học rồi, Lâm Phong vội vàng ném vỏ dưa lau sạch sẽ tay rồi tạm biệt chú bảo vệ đi ra ngoài.

Đầu đầy mồ hôi ở trong đám học sinh cấp 3 tán loạn bốn phía tìm cô em kia, đem đồ của dì kia chuyển lại cho cô bé, chuông vào học cũng liền vang lên, Lâm Phong đưa mắt nhìn cô em gái vào phòng học, quay đầu lại đi chưa được hai bước, liền nghe đến một hơi âm thanh vui mừng : “Lương Lâm Phong?”

Lâm Phong vội vàng quay đầu lại, thấy thầy chủ nhiệm bước nhanh đi tới, thật cao hứng ở trên vai cô vỗ vỗ: “Tìm người à? Tốt nghiệp cũng không trở lại xem qua thầy?”

Lâm Phong có chút chột dạ, cúi đầu cúi người cười làm lành: “Chào thầy ạ.”

Thầy chủ nhiệm cười ha ha: “Được rồi, được rồi, biết các em là những thứ đồ lười sẽ không chịu từ không khí của máy điều hòa mà ra ngoài này.” Vừa nói vừa phát phát bài thi trong tay: “Thầy trông hai tiết, đi vào phòng làm việc ngồi một chút chứ?”

Lâm Phong chánh xuất một đầu mồ hôi nóng, liền vội vàng gật đầu nói được.

Trong phòng làm việc không có giáo viên khác, tiến gian phòng ngồi xuống, thầy chủ nhiệm liền châm một điếu thuốc, ha ha nở nụ cười: “Lương Lâm Phong, bộ dáng của em vẫn như vậy.”

Lâm Phong cười cười: “Cứ là như vậy rồi, đoán chừng cả đời chắc là sẽ không thay đổi.” Nói xong hỏi: “Thầy Hạ đi rồi à?”

Thầy chủ nhiệm sững sốt một chút, cười: “Đi lên liền hỏi thầy Hạ?” Hít một hơi thuốc, dằng dặc trả lời: “Anh ta đi năm liền, thì là trở về đại học để tiếp tục học nghiên cứu sinh, giáo sư vẫn rất coi trọng anh ta, nếu không phải là cùng trường học chúng ta ký năm năm hợp đồng, có lẽ anh ta tốt nghiệp liền trực tiếp bảo vệ nghiên cứu rồi.”

Lâm Phong nhún nhún vai: “Em cũng cảm thấy thầy ấy cũng sẽ không ở lại đây.”

Thầy chủ nhiệm cười, phun ra điếu thuốc: “Thật ra thì ở lại chỗ chúng ta có gì không tốt, không khí ở những thành thị kia, thầy nghe thấy hai ngày liền nhức đầu.”

Lâm Phong ha ha cười: “Ừ, bên ngoài nơi nào cũng không bằng nơi này của chúng ta có không khí tốt.”

Thầy chủ nhiệm cười cười, bụi thuốc lá bắn ra vào trong cái gạt tàn thuốc trên bàn, đột nhiên bắt đầu nói: “Thành tích của anh ta khi ở năm nhất coi như rất tốt, khi đó thầy được phân vào ban chủ nhiệm, trong đám học sinh đó, thầy coi trọng nhất chính là anh ta.”

Lâm Phong có chút kỳ quái: “À? Không phải nói thầy ấy là chéch mới, Ngữ văn cùng Tiếng anh đều nộp giấy trắng sao?”

“Cái gì?” Chủ nhiệm lớp cười: “Anh ta học thơ, văn rất giỏi, một chút cũng không thua kém gì em.”

“Vậy làm sao thi rớt nhiều năm?” Lâm Phong càng hiểu kỳ, hỏi tới.

“Đó là lúc thi anh ta cố tình nộp giấy trắng, nói thật tức chết người.” Thầy chủ nhiệm lại châm một điếu thuốc, vẫn như cũ luyện thuyên: “Bọn họ tốt nghiệp năm ấy, bên trên lớp chúng ta có một nữ sinh rất ưu tú, hình như là không chịu nổi áp lực học tập, bị chứng uất ức, liền nghỉ học, không thể tham gia thi tốt nghiệp trung học. Nữ sinh kia hình như là bạn gái của anh ta, cho nên năm ấy lên trường thi, anh ta liền nộp giấy trắng.”

“Cũng vì nữ sinh kia?” Lâm Phong không nghĩ tới anh lại có thể làm chuyện giống như vậy.

“Đúng vậy, nữ sinh kia uất ức vẫn chịu bó tay, nhưng bù lại chỉ là ba năm, toàn trường cũng biết có người vì bạn gái thi tốt nghiệp trung học mà cố ý nộp giấy trắng.” Thầy chủ nhiệm than thở, tựa hồ nhớ tới chuyện này như cũ hết sức nhức đầu: “Ba năm đều là thầy làm chủ nhiệm lớp anh ta, chẳng những thầy thấy được anh ta liền nhức đầu, ngay cả hiệu trưởng nhìn thầy cũng nhức đầu, đợi đến năm thứ ba, hiệu trưởng sắp lui lại nghỉ ngơi rồi cuộc nhìn không được, tự mình tiết kiệm đến cục giáo dục muốn một cử đi học chỉ tiêu. Trường học chúng ta nhỏ, căn bản là không có cử đi học danh ngạch, danh sách kia là do hiệu trưởng thấp thân phận mới có, dạy nửa đời sách, đây là lần đầu tiên cò nghiêm mặt đi cầu người đi cửa sau. Lần này anh ta cuối cùng không có gây chuyện nữa, ngoan ngoãn đi học. Lúc đi chủ động ký một hợp đồng năm năm rằng sau khi tốt nghiệp sẽ trở về trường dạy, nói là trong năm năm qua đã khiến cho các thầy mệt

nhọc, muốn dùng năm năm này để trả ơn. Có ai muốn anh ta ở đây đâu? Có thể đem anh ta đi thầy đã muốn cảm ơn trời phật.”

“Thì ra là như vậy.” Lâm Phong không nghĩ tới trong đó có nhiều khúc chiết như vậy, suy nghĩ một chút, muốn không nghĩ đến dáng vẻ khác: “Thầy Hạ làm việc rất có nghĩa khí nha.”

“Ừ, bằng không làm sao sẽ vì điểm văn mà cùng thầy gây gỗ?” Thầy chủ nhiệm cười ha ha: “Hai người cậu có lúc còn như vậy.” Thầy chủ nhiệm nói xong, đột nhiên cười nói: “Anh ta mấy năm này sau khi học xong đều ở đây tự học nghiên cứu sinh, vẫn luôn không có thời gian, vốn là chưa bao giờ dạy thêm cho học sinh, thầy đề nghị anh ta, nói người muốn học thêm là học sinh của anh ta, anh ta nói một câu: Lương Lâm Phong? Được.”

Lâm Phong cười cười, anh giảng bài mặc dù nghiêm túc, bắt quá thật sự là ngoài cô ra, chưa từng cho học sinh đền bù khóa, lần đó học phí học thêm, nghe mẹ nói cũng không có thu.

“Cái nữ sinh mắc chứng trầm uất đó. . . .” Lâm Phong mở miệng.

“Anh ta đi năm thứ hai, thành tích lại không được rồi, thi cá bắt hảo bắt kém trường học, mặc dù cùng anh ta chung một chỗ, bắt quá giống như lên đại học hai người rất nhanh liền chia tay.” Thầy chủ nhiệm không chút để ý nói xong, từ ngón tay bốc lên trong sương khói nhìn Lương Lâm Phong: “Đều là như vậy rồi, các em còn nhỏ, cho là tình cảm nặng bao nhiêu? Cõi đời này có ai là không biệt ly người nào hay sao? Quay đầu lại xem một chút, đều là chính mình cam tâm tình nguyện.”

Vợ của thầy mới quen sau này, bảy năm tình cảm, cuối cùng vẫn còn bị bỏ. Thì ra trong cuộc đời người đã từng lấy những thứ kia làm quan trọng đầu tiên, qua sau một khoảng thời gian, cũng là muốn vứt.

Trước mắt Lâm Phong đưa tới một điếu thuốc, thầy chủ nhiệm lớp đem cái bật lửa ra quơ quơ: “Muốn hút không?”

Lâm Phong trợn to hai mắt: “Thầy sai khiến học sinh hút thuốc lá a.”

Thầy chủ nhiệm cười ha ha: “Em cũng là người trưởng thành, hút một cây không quan trọng.”

Lâm Phong nửa tin nửa ngờ đốt, hút một hơi, sặc đến nước mắt chảy ròng.

Thầy chủ nhiệm ở một bên cầm điếu thuốc miệng cười thập phần vui vẻ, cuối cùng hít thật sâu một hơi khói: “Thật có thời điểm rất muốn rút ra, có thể hút điếu thuốc, sau đó đem khói tắt, còn phải làm như thế nào đi như thế nào, mọi người là như vậy tới được đúng không?”

Lâm Phong cười, lại tiến tới, cẩn thận hít một hơi, nữa phun ra, nhìn khói lượn lơ, Lâm Phong đột nhiên phát hiện ra một năm trước xem qua chuyện tình kia.

Chuyện tình kia thật ra là một tình yêu cay đắng. Chuyện kể, một nhà nào đó, có một cô gái rất thích thầy giáo dạy mình, người trong nhà lại ngang ngược ngăn trở. Sau đó cô gái bị đuổi ra khỏi nhà, bị bệnh mà chết, nhưng thủy chung không quên được vị kia, sau khi chết vì chấp niệm liền hóa thành hồn phách, trở lại nhân gian, từng tắc dây dưa cầu xin, mọi cách Linh Lung uyển chuyển, bắt quá là vì cùng vị kia nối lại tiền duyên. Sau lại cũng coi như công đức viên mãn, cô gái trở lại thành người cùng vị kia kết thành vợ chồng, sinh ra đứa con, hết thấy đều rất hạnh phúc.

Vậy mà kết thúc, vị kia nhớ lại tất cả, quay đầu lại, phát hiện vợ con anh ta cũng đã không có ở đây, chỉ để lại một bài vị lạnh như băng.

Bất kể là mộng gì, khi tỉnh dậy đều sẽ tan biến.

Trong sương khói từ từ mỏng manh tới trống không, Lâm Phong từ từ nhớ lại trời chiều ngày đó, hành lang vầy đầy ánh vàng óng giữa ánh nắng, anh liền đứng ở nơi đó, khéo môi nhếch lên, cẩn nghiêm túc đi xem mới có thể nhìn ra được anh đang mỉm cười, ánh mắt của anh rất sáng, con ngươi màu hổ phách ở trong che bóng lóa quang, giống bảo thạch, mang một ít ôn nhu, mang một ít thấm vào ruột gan lạnh lẽo, giống như là sáng sớm mùa hè, ôn hòa đến làm cho người ta buồn ngủ.

Anh cười xoay người đi, biến mất ở dưới ánh mặt trời, bóng dáng giống như được vây quanh bởi một đạo kim biên, đó là lần cuối cùng cô nhìn đến anh.

Tốt nghiệp, công việc, một điểm thời gian cùng đám người chạy về phía trước, Lâm Phong tốt nghiệp sau, liền ở lại thành phố học, tìm công việc, cũng có yêu vài người, làm cho trưởng thành, hòa đồng nói kém không kém.

Cứ như vậy mà trải qua, có lần lúc học đại học thay mặt bạn bè gặp mặt, đã từng ngủ cùng với cô lên tiếng hỏi: “Ai, Lương Lâm Phong, cậu cũng nên tìm người để kết hôn đi?”

Lâm Phong cười khuấy trước mặt mình vụn băng, không lên tiếng.

Nói đến tình yêu, mặc dù nằm bên cạnh bạn trai nhưng cô vẫn mơ thấy anh, chính là gương mặt chỉ có thể nhìn thấy trong giấc mộng.

Bất quá thời điểm gần đây mơ càng ít đi, cho nên Lâm Phong nửa đêm bò dậy hút thuốc lá cũng càng ngày càng ít, có lẽ thời điểm không dùng được bao nhiêu, cô thật không còn thấy trong mơ mình cùng anh kết hôn.

Ở giấc mơ cuối cùng, cô gái kia luôn là ngưỡng mặt lên, dừng cảm mà rõ ràng nói: “Em muốn buổi sáng nào cũng gặp thầy.”

Nếu như buổi sáng gặp được anh, có thể chào hỏi anh buổi sáng tốt lành.

Nếu như buổi sáng gặp phải anh, có thể sẽ nói câu kia.

Chúc thầy buổi sáng tốt lành.

Hạ Thần, em thích anh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chao-buoi-sang-giao-su>